

Хуш омадед ба силсилаи тамаркуз ба омадани Мавлуди Масеҳ.

Омадани Масеҳ вақти вижаест, ки мо барои ҷашни таваллуди Исо омода мешавем. Мисли он мардумоне, ки дар замони қадим бо умед интизори иҷрои ваъдаҳои Худо буданд, мо низ имрӯз вақт ҷудо мекунем, то ба ёд орем, ки Худо моро чӣ қадар дӯст медорад ва чӣ тавр Ё Писари Худо ба ҷаҳон фиристод.

Дар ин саҳифаҳо шумо бо одамоне вохӯред, ки интизори Исоро мекашиданд, ситораи дурахшони болои Байт-Лаҳмо хоҳед дид ва достони таваллуди аҷиби Ёро пайгирӣ мекунед. Ҳангоми ранг кардани ҳар як расм дар бораи шодӣ, умед, осоиштагӣ ва муҳаббате, ки Исо ба мо меорад, андеша кунед.

Умед дорем, ки ин китоб ба шумо кӯмак мекунад, ки аз достони Мавлуди Исо ба таври шавқовар лаззат баред ва ба шумо хотиррасон кунад, ки Исо ҳамчун кӯдаки хурд ба ҷаҳон омад, то ҳама муҳаббати бузурги Худоро бишносанд.

Биёед сафарро ба Байт-Лаҳм оғоз кунем!

Хонишҳои пайдоиш шукргузорӣ барои таваллуди Масеҳ ва интизори бозгашти Ёро рӯҳбаланд мекунанд. Он вақт барои интизорӣ ва ибодати умедбахш аст.

✿ ✿ Маъноии омадани Адвент – Омадани Мавлуди Масеҳ

Калимаи Адвент аз *adventus* лотинӣ гирифта шуда, маънояш "омадан" ё "пайдоиш" мебошад.

Он ду «омади» Масеҳро ҷашн мегирад:

1. Аввалин омадани \bar{y} - таваллуди Исо дар Байт-Лаҳм - Мо ба мӯъҷизаи таваллуди \bar{y} назар мекунем.

2. Омадани ояндаи \bar{Y} — омадани Масеҳ наздик аст ва \bar{y} метавонад дар ҳар лаҳза омада, онҳоро, ки аз паи \bar{Y} меоянд, ба сӯи худ бибарад. Ин вақт "Рӯзи Худованд" номида мешавад ва ба рӯйдодҳои сершумор дар бораи омадани \bar{y} , доварӣ ва ҳукмронии ҷаҳон дар ниҳоят дар тӯли 1000 сол ишора мекунад (Ваҳй Юҳанно 20:1-7).

📖 Мақсади хонишҳои Адвент

Хонишҳо ба имондорон кӯмак мекунанд:

1. Дилҳои онҳоро рӯҳан ба ҷашн гирифтани таваллуди Исо омода созад.
2. Дар бораи умед, сулҳ, шодмонӣ ва муҳаббат фикр кунед - чор мавзӯи асосии Адвент, ки аксар вақт дар фурӯзон кардани шамъҳо дар рӯзи якшанбе дар бисёр калисоҳо инъикос меёбанд.
3. Имонро ба ваъдаҳои Худо аз нав барқарор кунед, ки Худо таваллуди Масеҳ нишон медиҳад, ки чӣ тавр Каломи Худо содиқ ва рост аст.
4. Дар хотир доред, ки чӣ тавре ки Масеҳ як бор омад, \bar{Y} боз хоҳад омад.

Хонишҳои пайдоиш шукргузорӣ барои таваллуди Масеҳ ва интизории бозгашти \bar{Y} ро рӯҳбаланд мекунанд. Он вақт барои интизорӣ ва ибодати умедбахш аст.

Тафовут байни протестантҳо (ва аксари масеҳиёни ғарбӣ), ки Мавлуди Исоро 25 декабр таҷлил мекунанд ва насронҳои православие, ки онро дар моҳи январ таҷлил мекунанд, ба тақвими, ки ҳар як анъана пайравӣ мекунад - тақвими григорианӣ ё ҷулий - на ба фарқият дар теология дар бораи таваллуди Масеҳ.

🕯 Дар ҷамъбаст:

Калисои Ғарбӣ (протестантӣ, католикӣ, бисёр Англиканҳо)

1. Аз тақвими григорианӣ, ки аз ҷониби Папа Григорий XIII дар соли 1582 ҷорӣ карда шуда буд, барои ислоҳи носоҳеҳиҳо дар тақвими кӯҳнаи Ҷулиан истифода баред.
2. Аз ин рӯ, 25 декабр дар тақвими григорианӣ, вақте ки онҳо таваллуди Масеҳро ҷашн мегиранд.

Калисои Православию Шарқӣ

1. То ҳол тақвими Ҷулианро барои мақсадҳои литургӣ риоя кунед.
2. Дар айни замон тақвими Ҷулиан аз тақвими григорианӣ 13 рӯз ақиб мондааст.
3. Пас, вақте ки тақвими Ҷулиан 25 декабр мегӯяд, тақвими григорианӣ 7 январ мегӯяд.
4. Дар натиҷа, масеҳиёни православӣ Мавлуди Исоро 7 январ (бо вақти Григориан) ҷашн мегиранд.

Хафтаи 1 — «Шамъи Умед»

Мавзӯ: Худо кори наҷоти Худо дар ҷойҳои ором оғоз мекунад ва халқи Ӯро барои омадани Масеҳ омода месозад.

Хондан: Луқо 1:5–17 (Фаришта Ҷабраил таваллуди Яҳёи Таъмиддиҳандаро эълон мекунад.)

Муқаддима:

Имрӯз мо Шамъи Умедро фурӯзон мекунем. Вақте ки Худо пас аз солҳои тӯлонӣ ба Закарё ва Элисобаъ сухан мегӯяд, Ӯ ба мо хотиррасон мекунад: ваъдаҳои Ӯ ҳеҷ гоҳ дер намешаванд ва ҳеҷ гоҳ бекор намешаванд. Худо кори наҷоти Худо ҳатто он вақт оғоз мекунад, ки мо ҳеҷ чизро намебинем.

Хонанда: Луқо 1:5–17-ро бихонад.

Дуо: Худовандо, мо ба Ту ва ба ваъдаҳои Ту таваккал мекунем. Ба мо умед деҳ, зеро медонем, ки Ту ваъдаҳои наҷоти Худо ба таври комил иҷро мекунӣ.

Хафтаи 2 — «Шамъи Сулҳ»

Мавзӯ: Худо сулҳи ҳақиқиро тавассути Наҷотдиҳандаи ваъдашуда мефиристад.

Хондан: Луқо 1:26–38 (Ҷабраил ба Марям зоҳир мешавад.)

Муқаддима:

Имрӯз мо Шамъи Сулхро фурӯзон мекунем. Сулҳи Худо тавассути Писараш меояд, ки аз Рӯҳулқудс ба таври мӯъҷизавӣ таваллуд шуд ва дар фурутанӣ ба ин ҷаҳон омад. Омодагии дили Марям нишон медиҳад, ки Исо воқеан Сулҳи ваъдашуда аст — Шоҳзодаи Сулҳ.

Хонанда: Луқо 1:26–38-ро бихонад.

Дуо: Худовандо, мо медонем, ки сулҳи ҳақиқӣ дар Исо аст. Мо ба мӯъҷизаи таваллуди Ў таваккал мекунем ва дар миёни душвориҳоямон оромиро дар ҳузури Ту меёбем, зеро Ту дар миёни мо зиндагӣ кардӣ.

Хафтаи 3 — «Шамъи Шодӣ»

Мавзӯ: Омадани Масеҳ ба ҳамаи онҳое ки Ўро қабул мекунад, шодии амиқ ва пур аз Рӯҳ меорад.

Хондан: Луқо 1:39–56 (Марям ба Элисобаъ меравад; суруди ҳамду санои Марям.)

Муқаддима:

Имрӯз мо Шамъи Шодиро фурӯзон мекунем. Вақте ки Марям ба Элисобаъ салом дод, шодӣ фавран лабрез шуд: Яҳё дар батн чунбид, Элисобаъ бо роҳнамои Рӯҳ сухан гуфт ва Марям бо шукргузори суруд хонд. Омадани Масеҳ дилҳоро ба шодӣ ва ҳамду сано пур месозад.

Хонанда: Луқо 1:39–56-ро бихонад.

Хулоса: Мо Шамъи Шодиро фурӯзон карда, Наҷотдиҳандаро қашн мегирем — Ў онест, ки ҳаёти моро пур аз шодӣ месозад. Ў шодии қаҳонист.

Хафтаи 4 — «Шамъи Муҳаббат»

Мавзӯ: Муҳаббати Худо дар таваллуди Исои Масеҳ ҷисм мегардад.

Хондан: Луқо 2:1–20 (Таваллуди Исо; фариштагон ва чӯпонон.)

Муқаддима:

Имрӯз мо Шамъи Ишқро фурӯзон мекунем. Муҳаббати Худо ба қаҳони мо тавассути Исо ворид мешавад — Он ки дар Байт-Лаҳм таваллуд шуд, фариштагон онро эълон карданд ва чӯпонони фурӯтан ўро истиқбол карданд. Муҳаббати Ў ҳамаи онҳое, ки Ўро ҳамчун Наҷотдиҳандаи худ қабул мекунад, дигаргун месозад.

Хонанда: Луқо 2:1–20-ро бихонад.

Хулоса: Мо Шамъи Муҳаббатро фурӯзон карда, дар хотир дорем, ки муҳаббати Худо ба мо дар шахси Исо — Наҷотдиҳандаи мо — зоҳир шудааст.

Умеди мо

Умеде, ки дар хислат ва ваъдаҳои Худо асос ёфтааст. Умеди мо ба чизе суст ё норавшан така намекунад — он бар хислат ва ваъдаҳои Худо истодааст. Худо ваъда дода буд, ки меояд ва бо мо зиндагӣ мекунад. Ин ваъда дар таваллуди Масеҳ пурра амалӣ гардид.

Умед дард ва душвориҳоро аз байн намебарад, аммо ба мо қувват мебахшад, то бо ҷасорат бо торикӣ рӯ ба рӯ шавем... махсусан вақте ки мо ҳамчун мӯъминон ба он чизе, ки Худо ваъда додаст, эътимод мекунем.

Мо ба вафодории Ў бовар дорем — ҳатто вақте ки мо худамон нокифоя буда метавонем.

5 Ба Худованд умедворам, чонам умедвор аст; ва ба каломӣ ӯ умед бастаам. 6 Чо нам Худовандро мунтазир аст, зиёда аз он ки посбонон субҳидамро, посбонон субҳидамро. 7 Эӣ Исроил, ба Худованд умед банд, зеро ки эҳсон назди Худованд аст, ва халосӣ назди ӯ бисъёр аст, 8 Ва ӯ Исроилро аз ҳамаи гуноҳҳои вай халосӣ хоҳад дод. (Забур 129:5–8, КМ99).

Забур 129:5–8 ба мо мефаҳмонад, ки умед — интизорӣ бо итминон ба чизест, ки комилан бозътимод аст. Хислати Худо, Каломӣ ӯ ва ваъдаҳои ӯ — асоси мутлақи умед ва оромии мо мебошанд.

Умеди мо — интизори Худост. Мисли касе, ки дар назди дар меистад ва медонад, ки он дер ё зуд боз мешавад. Имрӯз умеди ҳақиқии мо — худи Масеҳ аст. ӯ омад, то ба мо умед бахшад ва қалбҳои моро равшан созад.

Луқо 1

Луқо 1:1–4 – Шоҳиди Навиштаҳо барои мо

«То дуруст будани таълимотеро, ки дар он тарбият ёфтаед, бидонед.»

Китоби Луқо тахминан то соли 70-и милодӣ навишта шудааст. Вақте ки мо мегӯем, ки Луқо ин китобро навиштааст, дар назар дорем, ки Рухулқудус ӯро барои навиштани он истифода бурдааст. Рӯҳ ба ӯ илҳом додааст — ва ин Каломӣ Худост.

Луқо Инҷили худро ба дӯсти муҳтарамаш Теофилус бахшидааст. Мо дақиқ намедонем, ки Теофилус кист, вале дар идома мебинем, ки Луқо ин Хушхабарро ба ғайрияҳудиён — яъне ба бутпарастон — менависад. ӯ бештар ба фарҳанги юнонӣ таъя мекунад ва чун табиб буд, ба ҷузъиёти воқеаҳо аҳамияти зиёд медиҳад.

Мӯҳтарам Теофилус! Бисёр касон аз рӯйи нақлҳое, ки шоҳидону хизматчиёни аввалини хушхабар ба мо расондаанд, бо тартиб навиштани воқеаҳоеро сар карданд, ки дар байни мо рӯй дода буданд. Аз ин рӯ, ман ҳам ин воқеаҳоро аз аввал бодикқат омӯхта, лозим донистам, ки онҳоро бо тартиб ба шумо бинависам, то дуруст будани таълимотеро, ки дар он тарбият ёфтаед, бидонед. (1:1-4, КМО)

Дар оятҳои 1 то 4, Луқо мегӯяд, ки бисёр касон талош карданд, то ҳикоя ва воқеаҳои рӯйдодаро бо тартиб нависанд. Ин воқеаҳо ба таври равшан маълуманд ва асоси таълимоти Исои Масеҳ мебошанд — суханоне, ки бояд иҷро мешуданд.

Дар ояти 2, ӯ мегӯяд, ки ин воқеаҳо аз ибтидо аз ҷониби шоҳидон ва ходимони Калом ба мо расонида шуданд. Яъне ҳар он чизе ки навишта мешавад, дар асоси шаҳодати бевоситаи шоҳидони Калом аст. Ва Калом — худи Исои Масеҳ мебошад, чунон ки дар Юҳанно 1:1 гуфта мешавад. Хушхабарнавис ва илоҳишиноси бузург — Юҳанно — Исоро “Калом” меномад. Луқо низ ин навиштаҳоро зеро роҳбарии Худованд ба навишт даровардааст.

ӯ мегӯяд: «Мо ӯро бо чашми худ дидем, ламс кардем ва ба зиндагии ӯ бо диққат назар кардем».

Дар оятҳои 3 ва 4, Луқо ба Теофилус мегӯяд, ки ҳар он чиро ки ба ту менависам, аз аввал бо диққат таҳқиқ намудам ва онро бо тартиб ба навишт даровардам, то ки ту, эй Теофилус, ба таълимоте, ки гирифтаӣ, бо итминон ва бовар бошӣ, ва дили ту шубҳа накунад.

Дӯстон, биёед аз рӯи Каломе, ки хондем, дуо кунем ва аз Худованд хирад талаб намоем.

Худованд, раҳмат барои Каломи Ту, ки барои ман дода шудааст. Ман медонам, ки Хушхабаре, ки ба мо овардаӣ, дар асоси шаҳодати шоҳидон навишта шудааст. Нависандаи Хушхабар бо ҷидду ҷаҳд таҳқиқ кардааст ва бо тартиб онро баён намудааст, то ки имрӯз ман ба Каломи Ту шубҳа надошта бошам.

Худованд, ба ман қувват деҳ, то ки амрҳои Туро иҷро кунам ва ба гуфтаҳои Ту шубҳа накунам. Бо воситаи Каломи Ту бо ман сухан гӯӣ.

Тавре ки Забурнавис дар Таронаи 118, ояти 18 мегӯяд:

«Чашмони маро воз кун, то ки аз Тавроти Ту корҳои аҷоибро бубинам» —

Ҳамин тавр, Худованд, ман низ аз Ту хоҳиш мекунам: чашмони маро боз кун, то ки корҳои аҷоибат ва қудрати Туро бубинам ва ҳамеша ба Ту умед баста тавонам.

Ба номи муқаддаси Исо, Омин.

Луқо 1:5-8 – Хизмати Закарё дар маъбад

5 Дар замони ҳукмронии Ҳиродус – подшоҳи сарзамини Яҳудия, коҳине зиндагӣ мекард, ки аз авлоди Абиёи коҳин буд. Вай Закарё ном дошт ва занаш Элишабаъ аз авлоди Ҳорунӣ коҳин буд. 6 Ин зану шавҳар дар назари Худо росткор буданд ва тамоми фармону қонунҳои Худовандро пурра иҷро мекарданд. 7 Онҳо ягон фарзанд надоштанд, чунки Элишабаъ зани нозой буд, ғайр аз ин ҳар дуяшон аллакай пир шуда буданд.

8 Вақте ки навбати хизмат ба гурӯҳи Закарё расид, ӯ ҳамчун коҳин дар пеши Худо машғули иҷрои вазифааш шуд. (1:5-8, КМО)

Дар Аҳди Ҷадид ба шаш шахс бо номи Ҳиродус ишора шудааст, аммо Ҳиродуси Бузург падар ё бобои ҳамаи онҳо ба шумор меравад. Ҳукмронии золимонаи ӯ бо қатли шумораи зиёди кӯдакони то сини ду сола алоқаманд аст.

Ин воқеа дар замони таваллуди Исои Масеҳ дар Яҳудо рӯй дод. Дар он вақт Ҳиродуси аввалин, ки дар соли 36 ё 37 пеш аз милод ба тахт нишаста буд, то соли 4 пеш аз милод (ё то оғози милод) дар Ерусалими Яҳудо ҳукмронӣ мекард. Дар ҳамин давра як коҳине бо номи Закарё, ки аз навбати Абиё буд, дар маъбад хизмат мекард. Зани ӯ, Элисобаъ, аз духтарони Ҳорун буд.

Навбати Абиё — ин чӣ аст ва дар бораи чӣ гуфта мешавад?

Дар маъбад 24 гурӯҳи коҳинон буданд, ки навбат ба навбат хизмат мекарданд. Сардори гурӯҳи ҳаштум Абиё ном дошт ва ин гурӯҳро «навбати Абиё» меномиданд. Яъне ҳуди Закарё низ аз насли Ҳорун буд. Ҳарду — ҳам Закарё ва ҳам Элисобаъ — дар назди Худо одил буданд ва аҳкомҳои Худовандро содиқона ва бидуни камбудӣ иҷро мекарданд.

Аммо онҳо фарзанд надоштанд, зеро Элисобаъ нозой буд, ва ҳардуи онҳо синну солашон гузашта буд. Дар ҳамин вақт, вақте ки навбати Закарё расида буд, ӯ дар маъбад

хизмати Худовандро ба ҷо меовард ва бухур месӯзонд. Дар бораи ин бухур дар китоби Хуруҷ, боби 30, оятҳои 7 ва 8 маълумоти дақиқ дода шудааст.

Паёми рӯҳонӣ: Мисли ин ҷуфт, онҳое, ки орзуи фарзанд доранд, метавонанд ба ду чиз диққат диҳанд: дуо ва хизмат. Ин ҳамсарон пайваста дуо мекарданд ва Худо онҳоро баракат дод. Ҳангоме ки онҳо дуо мекарданд, ҳамзамон хизмат низ менамуданд — ва Худо онҳоро истифода мебурд.

Дуо: аз рӯи оятҳои хондашуда

Худовандо, ман ҳозир дар ҳузури Ту истода, ба Ту дуо мекунам ва бо боварию комил меғӯям, ки Ту дуоҳои маро мешунавӣ ва ба онҳо ҷавоб медиҳӣ. Аз ин рӯ, ба Ту дуо карда мепурсам:

Худовандам, ба ман қувват деҳ, то тавонам ба Ту хизмат кунам. Ман медонам, ки хизмат ба Ту, маънои зиндагӣ кардан бо Ту ва дар ҳузури Ту буданро дорад. Худовандо, маро ёрӣ деҳ, то ки ҳамеша бо Ту зиндагӣ кунам ва аз Каломи Ту ғизои рӯҳонӣ бигирем.

Гарчанде ки ҳолатҳои ман танг ва душвор бошанд, ман меҳоҳам ба Ту хизмат кунам ва номи Қуддуси Туро ҷалол диҳам, то одамоне, ки Туро намешиносанд, бо Ту шинос шаванд. Ва онҳо низ имкони зиндагӣ бо Туро пайдо карда, номи Туро ҷалол диҳанд.

Ба номи Қуддуси Ту, Исо, дуо кардам. Омин.

Луқо 1:9-15 — Паёми фаришта ба Закарё

Давоми башорати таваллуди Яҳёи Таъмиддиҳанда

9 Мувофиқи расми қоҳинон барои муайян кардани касе, ки ба маъбади Худованд даромада, хушбӯйиҳоро месӯзонад, қуръа партофтанд. Қуръа ба номи Закарё афтид. 10 Вақте ки Закарё машғули сӯзондани хушбӯйӣ буд, тамоми мардум дар берун истода дуо мекарданд.

11 Он вақт фариштаи Худованд ба Закарё зоҳир шуда дар тарафи рости қурбонгоҳ, ки дар он хушбӯйиҳо месӯзониданд, истод. 12 Ҳамин ки Закарё ўро дид, ҳаросон шуд ва вучудаширо воҳима зер кард. 13 Аммо фаришта ба ў гуфт: «Эй Закарё, натарс. Дуоят ба даргоҳи Худо қабул шуд. Ҳамсарат Элишабаъ писаре таваллуд мекунад ва ту ўро Яҳё ном хоҳӣ гузошт. 14 Шодиву хурсандӣ насибат мегардад ва таваллуди ин кӯдак боиси хушнудии бисёриҳо мешавад, 15 зеро ў дар назари Худованд бузург хоҳад шуд. Ў бояд ҳеч вақт шаробу май нанӯшад. Вақте ки кӯдак ҳанӯз дар батни модараш аст, қудрати Рӯҳулқудс, яъне қудрати Рӯҳи Худо бо ў хоҳад буд. (1:9-15, КМО)

Сӯзонидани бухур дар маъбади Худованд ба Закарё рост омад. Вақте қуръа партофта шуд, он ба номи Закарё баромад. Яъне, тавассути партофтани қуръа навбати кор ё ҳаққи хизматро барои шахс муайян мекарданд.

Дар замони Закарё низ ҳамин тавр шуд: қуръа ба номи ў баромад ва ў бояд дар маъбад ба Худованд бухур месӯзонд. Вақте ки Закарё машғули ин хизмат буд, фариштаи Худованд — Ҷабраил — бар ў зоҳир гардид, ва Закарё ба тарс афтод (1:19). Ҷабраил — фариштаи Худованд — ҳамонест, ки паёмҳои Худоро ба одамоне мерасонад ва инчунин фариштаи муҳофиз низ номида мешавад.

Фаришта ба Закарё башорат медиҳад, ки дуояш пазируфта шудааст. Онҳо ҳамчун зану шавҳари бенасл на ба табибон ё доруҳои мардумӣ, балки ба марҳамати Худо умед доштанд.

Дар Китоби Муқаддас мо мебинем, ки вақте зану шавҳар фарзанддор намешаванд, онҳо ба Худо таваккал мекунанд ва ба Ё дуо мегӯянд. Ин қадами аввал аст. Ин маънои онро надорад, ки инсон набояд аз имкониятҳои тиббӣ истифода барад, зеро Худо ба одамай ҳокимият додаст, то бар ҷаҳон ҳукм ронад, ки ба ҳолатҳои ҷисмонӣ низ дахл дорад (Ҳастӣ 1:26–28).

Дар ин қисмат мо мебинем, ки Закарё бо тамоми ҳастӣ интизори ҷавоби Худо буд, вале ҳанӯз ҳам ба шунидаҳояш шубҳа дошт. Мисли аксари мо, ки аксар вақт имони кофӣ надорем. Аз ин рӯ, биёед касонеро, ки бо душвориҳои шабеҳи мо рӯбарӯ мешаванд, доварӣ накунем. Бо Худо роҳ рафтан маънои онро дорад, ки мо аз мушкилот мегузарем, вале тибқи ирода ва вақти Ё. Ту бо чӣ маълум ҳастӣ? Барои кумак ба дигарон ва ба Худо хизмат кардан?

11 Он вақт фариштаи Худованд ба Закарё зоҳир шуда дар тарафи рости қурбонгоҳ, ки дар он хушбӯйиҳо месӯзониданд, истод. 12 Ҳамин ки Закарё ўро дид, ҳаросон шуд ва вучудаширо воҳима зер кард. 13 Аммо фаришта ба ў гуфт: «Эй Закарё, натарс. Дуоят ба даргоҳи Худо қабул шуд. Ҳамсарат Элишабаъ писаре таваллуд мекунад ва ту ўро Яҳё ном хоҳӣ гузошт. 14 Шодиву хурсандӣ насибат мегардад ва таваллуди ин кӯдак боиси хушнудии бисёриҳо мешавад, 15 зеро ў дар назари Худованд бузург хоҳад шуд. **Луқо 1:11-15**

Маънои номи Яҳё — “Худованд меҳрубон аст”. Яҳёи Таъмиддиҳанда аз лаҳзаи таваллуд барои Худо ҷудо ва тақдис карда шудааст. Мисли назариён, ў аз шароб ва дигар нӯшокиҳои масткунанда худдорӣ мекард (Луқо 1:15; Ададҳо 6:1-21). Ё барои хизмат ба Худованд бахшида шуда буд ва бисёре аз одамонро ба сӯи Худ бармегардонд. Хизмат бо ҳаёти мо ба Худо сачда аст ва инчунин ба дигарон дар ёфтани Худо кӯмак мекунад. Ҳаёти ў мардумро омода мекард, то Масеҳро ҳангоми омаданааш пазиранд.

Вақте мо дар бораи ҳаёти Яҳё мешунавем, мебинем, ки ў ба ҷаҳони яҳудие омад, ки дорои анъанаҳои зиёд буд. Аммо ў онҳоро даъват мекард, ки роҳи ҳаётро ҷӯянд ва барои омодагӣ ба омадани Масеҳ тайёр бошанд. Ё намунаи равшани он аст, ки чӣ гуна Худо метавонад ҳаёти моро барои пешбурди иродаи Худ истифода кунад. Пайравӣ ба Худо осон нест. Савол ин аст: оё мо дигаронро ба пайравӣ ба Ё омода месозем ё монеа мешавем?

Худовандо, ман дар маҳдудияти хоҳишҳои ҷисмонии худ Туро интиҳоб мекунам. Диққати худро ба сӯи Ту равона месозам. Ман дар гуноҳ ғарқ будам, вале Ту ба ман дастӣ

кӯмак дароз кардӣ, то маро аз он ботлоқ берун барорӣ. Ман дасти Туро доштам ва ҳаёти абадӣ пайдо кардам. Аз ин рӯ, ман миннатдори Ту ҳастам, Худованд, ва мехоҳам, ки ҳамеша дар ҷои аввал дар ҳаёти ман бошӣ.

Меҳрубони Худо, чунон ки Ту Закарёро барои хизмати бузургат истифода бурдӣ, маро низ барои хизмат ва ҷалони номат истифода бар. Ба ман қувват дех, то ки ҳамеша дар ҳузури Ту зиста, иродаи Ту ба ҷо оварам. Маро дар хизмати Худ ва барои ҷалони номат истифода намо. Ба номи Исои Масеҳ дуо гуфтам — омин.

Луқо 1:16-17 — Тавбаи ҳақиқӣ

16 Ӯ [писар таваллуд шавад] аз байни халқи Исроил бисёр касонро ба сӯи Худованд Худои онҳо бармегардонад. 17 Вай ҳам мисли Илёс пайғамбар дар рӯҳ ва қудрат пешопеши Худованд қадам мезанад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандонашон наздик карда, саркашонро ба ҳикмати некукорон орад ва бо ин роҳ барои Худованд халқро тайёр кунад».

Яҳеи Таъмиддиҳанда марди одиле буд, ки аз ҷониби Худованд таъин шуда буд, то мардумро ба тавба даъват намояд ва роҳи Худовандро омода созад. Номи ӯ низ ишора ба рисолаташ мекунад — ӯ бо об таъмид меод ва мардумро ба бозгашт ба роҳи Худо меҳонд. Ӯ бо рӯҳ ва қудрати Илёс амал мекард, ва аз ҷониби Худо даъват шуда, барои муқобила бо онҳое, ки ба иродаи Ӯ муқобилат мекарданд, фиристода шуда буд.

Яҳе мардумро ба тавба меҳонд — яъне даъват мекард, ки онҳо дили худро аз гуноҳ баргардонда, рӯ ба Худо оваранд ва омурзиш талаб намоянд. Тавба аз қалб оғоз меёбад. Мо бояд бо самимият ба амалҳо ва фикрҳои худ назар андозем:

Оё дарк мекунем, ки фикру рафтори мо пок нест?

Аввал бояд дар назди Худо эътироф кунем, ки гунаҳкор ҳастем. Мо бе кӯмаки Ӯ наметавонем аз гуноҳ баргардем. Ақли мо бояд бидонад, ки танҳо Худо қодир аст моро тағйир диҳад ва омурзиш бахшад. Тавба — ин рӯйгардонӣ аз худписандӣ ва рӯ овардан ба Худо барои раҳмату наҷот аст.

Тавба — дигаргуншавии дили инсон аст. Ин маънои онро дорад, ки шахс барои гуноҳҳои худ пушаймон мешавад ва ба Худованд ваъда медиҳад, ки онҳоро такрор нахоҳад кард.

Меваи тавба — рӯй гардондан аз гуноҳ ва зиндагии нав, мувофиқи намунаи Исо Масеҳ. Яъне хатогиро дарк карда, тавба намуда, ба роҳи дуруст баргаштан ва кӯшиш кардан, ки дигар онро такрор накуни.

Самараи дигар — онҳое ки қаблан корҳои нодуруст ва золимона мекарданд, акнун пушаймон гашта, онҳоро ба як сӯ мегузоранд ва дар ҷустуҷӯи ҳикмат мешаванд. Онҳо аз беақлӣ ва ноодилӣ рӯй гардонда, дар рӯҳ зиндагии хирадмандона ва дурустро пеш мегиранд. Муносибатҳои онҳо тағйир меёбанд ва онҳо кӯшиш мекунанд, ки ба тарзи зиндагии одилона амал намоянд, ки хислати Худоро инъикос мекунанд.

Ниҳоят, Яҳе оmodасозандаи роҳи Худованд буд. Ман ба ёд меорам, ки дар шаҳри Кӯлоб, вақте қарор шуд Сарвари давлат барои кушодани вокзал меояд, ҳама манзилҳо ва кӯчаҳо омода карда мешуданд. Гарчанде, ки мо наметавонистем, ки ӯ аз кӯчаи мо мегузарад ё не —

ҳама бояд омода бошанд. Ба ҳамин монанд, Яҳё барои омадани Шахси Бузург — яъне Масеҳ — омодагӣ медид.

Оё шумо барои бозгашти Ӯ омодаед?

Оё шумо роҳи Ӯро дар дил ва зиндагии худ тайёр карда истодаед?

Худовандо, ман фикрамро дар бораи корҳо ва одатҳои, ки дигаронро ноҳида мегиранд ва беадолатиро тарғиб мекунанд, дигар мекунам. Дили маро имрӯз барои зиндагии бо Ту омода соз ва ба ман қувват деҳ, то ки пеш аз ҳама, роҳи Туро дар дили худ ва сипас дар дилҳои дигарон омода созам. Зеро даъвати ҳар як имондор дар ҳамин аст.

Чӣ тавре ки Яҳёи Таъмиддиҳанда шахси хоксор ва фурӯтан буд, маро низ ёд деҳ, ки хоксор бошам ва ба Ту содиқона хизмат кунам. Зеро дар номаи Яъқуб навишта шудааст: Худованд ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон ғайз мебахшад. Ман намехоҳам, ки муқобили Ту бошам — ман кистам, ки бар зидди Ту биравам?

Мехоҳам бо Ту бошам, роҳи Туро омода созам, ба номи Исои Масеҳ. Омин.

Луқо 1:18-20 - Натиҷаи беимонии Закарё

18 Закарё аз фаришта пурсид: «Аз қучо мефаҳмам, ки ин иҷро мешавад? Охир ману занам пир шудаем». 19 Фаришта ба ӯ ҷавоб дод: «Ман Ҷаброил ҳастам ва дар ҳузури Худо меистам. Ӯ маро фиристод, то ки бо ту гап зада, ин хабари хушро ба ту бирасонам. 20 Вале чун ба суханонам, ки дар вақти муайяншуда иҷро хоҳанд шуд, бовар накардӣ, ҳоло гунг мешавӣ ва то он рӯзе, ки ҳамаи гуфтаҳоиам ба амал наоянд, сухане гуфта наметавонӣ».

Саволҳои Закарё ба назар оддӣ ё ба иборати дигар — самимона менамоянд, аммо фаришта нияти аслии ӯро дар ояти 20 ошкор мекунад: ӯ ба муждае, ки Фариштаи Худованд оварда буд, бовар накард. Баъзеҳо фикр мекунанд, ки саволи ӯ барои тасдиқ (яъне талаб кардани нишоне аз ҷониби Худо) буд. Аммо саволи ӯ дар асл беимонии ӯро — яъне бовар надоштани ӯ ба мужда — нишон медиҳад. Агар кӯтоҳ гӯем, ӯ ба қудрати Худованд шубҳа кард, зеро сабабашро дар пиронсол будани худи ҳамсараш медид.

Яке аз сабабҳои беимонии ӯ низ дар он буд, ки ӯ пешгӯиро ба мардум нарасонд. Зеро ҳар қоҳине, ки дар ҳузури Худованд бухур месӯзонд, бояд баъдан аз маъбад берун омада, онҳое, ки интизор буданд, тасалли медиҳад. Ва ӯ, барои шубҳа кардани ба қудрати Худо, то таваллуди кӯдак аз сухан гуфтан маҳрум шуд.

Худованд ба имони мо менигарад — Ӯ аз мо имонро интизор аст. Зери калимаи “имон” — бовар низ фаҳмида мешавад. Мо низ баъзан аз Худо чизҳои бузург талаб мекунем, дар ҳоле ки ҳоло омодаи қабул кардани онҳо нестем. Гӯё мо ояндаи худро аз Ӯ бештар медонем. Ва аксаран барои ба даст овардани он чи ки пурсидаем, дар диламон шубҳа пайдо мешавад.

Худованд аз мо имон доштан, фурӯтанӣ ва мисли кӯдакон буданро мехоҳад. На имони кӯр, балки имоне, ки бо боварии самимӣ мепазирад. Далели даҳолати Худо дар миён аст — Закарё то таваллуди писараш наметавонад сухан гӯяд.

Ў ба ҳолати худ назар андохта, хулоса кард, ки пир шудааст ва таваллуд кардани занаш имконнопазир аст. Мо метавонем ўро барои нияти беимонаш маҳкум кунем, аммо аслан, бисёр вақт худамон низ ҳамин гуна ба Худованд рафтор мекунем.

Дар ин чо принсипе равшан мешавад: имон — файз ва баракат меорад, вале беимонӣ — доварино. Шумо имрӯз дар кадом тараф истодаед?

Худовандо, ба беимонию ман ёрӣ деҳ! Ман имрӯз ба каломи Ту бовар дорам. Ман меҳоҳам, ки дар ҳузури Ту қадам занам, зеро медонам, ки Ту қодирӣ корҳои аҷибро анҷом диҳӣ.

Луқо 1:21–25 — Закариё аз маъбад берун мешавад

21 Мардуме, ки интизори Закарё буданд, ҳайрон шуданд, ки чаро ў аз маъбади Худо набаромада истодааст. 22 Ҳангоме ки Закарё берун омад, ў гап зада наметавонист ва онҳо фаҳмиданд, ки дар маъбади Худо ба вай чизе аён шудааст. Ў гунг шуда буд, аз ин сабаб бо одамон бо имову ишора гап мезад. 23 Ҳамин ки вақти хизмати Закарё ба охир расид, вай ба хонааш баргашт.

24 Баъд аз ин зани вай Элишабаъ ҳомиладор шуд ва панҷ моҳ аз хона набаромад. Элишабаъ гуфт: 25 «Ин кори Худованд аст, Ў ба ман назар кард ва шармандагии маро аз миёни мардум бардошт».

Мардуми берун ҳайрон буданд, ки чаро ў дар маъбад дер карда буд. Вақте ки Закариё аз маъбад берун омад, наметавонист бо онҳо сухан гӯяд — ў бо имову ишораҳо фаҳмонданӣ мешуд, ва мардум дарёфтанд, ки бо ў ваҳйе руҳ додааст. Закариё талош кард, ки шарҳ диҳад, аммо ҳеч қудрати сухан гуфтан надошт.

Баъди ба поён расидани вақти хизмати ў, зани Закариё, ки Элисобаъ ном дошт, ҳомиладор мешавад. Онҳо мунтазир монданд ва ба касе чизе нагуфтанд. Камаш панҷ моҳ хомӯшона мунтазир буданд — шояд барои ду сабаб:

1. Зеро ки онҳо хеле пир буданд.

2. Элисобаъ панҷ моҳи аввалини ҳомиладорияшро пинҳон дошт — шояд то ки боварӣ ҳосил шавад, ки воқеан ҳомиладор аст, ё шояд намеҳост шарҳ диҳад. Ҳамин тавр, вай он рӯзҳо аз хона берун намебаромад.

Закариё бошад натавонист сухан гӯяд, бинобар ин, камаш нӯҳ моҳ дар чунин ҳолат қарор дошт. Мувофиқи Луқо 1:62, ў на танҳо сухан ронда наметавонист, балки гӯш низ намекард — чун вақте ки Яҳёи Таъмиддиҳанда таваллуд шуд, мардум бо имову ишораҳо аз Закариё пурсиданд, ки номи кӯдак чист.

Ҳамин тавр, Закариё хомӯш монд ва мо дигар аз ў суханеро намешунавем. Элисобаъ дар давоми ҳомиладорияш гуфт: «Худованд нангеро, ки миёни мардум бар ман буд, аз ман дур сохт.» Ин суханон нишон медиҳанд, ки ў дарк мекунад: Худованд онҳоро баракат додааст ва шарми безурётиро аз байн бурдааст.

Ғайр аз ин, писари онҳо пайғамбар хоҳад шуд, ки роҳи Наҷотдиҳандаро омода созад — чӣ шарафи бузург!

Дар он замон мардум гумон мекарданд, ки бефарзандӣ ҷазои Худо аст. Аммо ин тавр нест. Худо бачадонро мекушояд ва мебандад. Аз ин рӯ, ҳар як ҷуфт бояд дар ин масъала ба Худо таваккал намояд. Худованд медонад ва мувофиқи иродаи худ баракат медиҳад.

Худованд, хости Ту дар ҳаёти ман амалӣ шавад. Бигзор ман ба кори Ту бовар дошта бошам — ва ҳамеша бовар кунам!

Мавлуди Исо эълон шуд

Луқо 1:26-30 – Эълони таваллуди Масеҳ

Дар моҳи шашуми ҳомиладории Элисобаъ, воқеаҳои рӯй медиҳанд, ки хеле тааҷҷубоваранд. Каломи Худо ин ҳодисаро бо ҳомиладории мӯъҷизавии Элисобаъ ва омадани духтари бокира пайванд медиҳад. Дар ҷомеаи яҳудӣ зани нозой ва ҳатто духтари бокира мавқеи муҳим надошт. Аммо маҳз чунин занонро Худо барои иҷрои нақшаи худ — яъне нақшаи наҷот — интихоб мекунад.

26 Ва дар моҳи шашум Ҷаброили фаришта аз ҷониди Худо ба Носира ном шаҳри Ҷалил фиристода шуд. 27 Назди бокирае ки номзади Юсуф ном марде аз хонадони Довуд буд; ва номи он бокира Марьям буд. 28 Ва фаришта назди вай даромада, гуфт: «Салом бар Ту, эй пурфайз! Худованд бо туст; ту дар миёни занон муборақ ҳастӣ». 29 Аммо вай ўро дида, аз суханонаш музтариб шуд ва дар дили худ гуфт, ки ин чӣ саломе бошад. 30 Ва фаришта ба вай гуфт: «Эй Марьям, натарс, зеро ки ту назди Худо файз ёфтаӣ;

Тафсилӣ ин воқеа нишон медиҳад, ки рӯйдодҳо дар Галилея, на дар Ерусалим, сурат гирифтаанд. Аммо шахсе, ки Худо барои ин нақша истифода мебарад, аз насли подшоҳ Довуд аст.

Дар ин порча ду маротиба дар бораи бокира будани Марьям таъкид карда мешавад. Ояти 34 ин маъниро боз ҳам равшантар мекунад, то хонанда дар бораи вазъияти Марьям шубҳа накунад. Чун ҳар чизе, ки дар бораи ӯ гуфта шудааст, аз нигоҳи инсон номумкин менамояд ва тибқи қонуни табиат ғайриимкон аст. Ҳикояи бокира будани Марьям, ҳомиладор шудани ӯ бе робитаи ҷинсӣ ва сӯҳбат бо фариштаи Худованд, дар дигар эътиқодҳо низ зикр ёфтааст.

Худованд Марьямро барои иҷрои нақшаи наҷоти инсонҳо интихоб намуд — барои омадани Наҷотбахш ба замин. Пешгӯии пайғамбар Ишаъё дар ӯ амалӣ шуд (Ишаъё 7:14):

«Бинобар ин, Худованд Худаш ба шумо аломате хоҳад дод: инак, бокирае ҳомила хоҳад шуд ва Писаре хоҳад зоид, ва Ўро Имонуил хоҳанд номид».

Имонуил маънояш “Худо бо мост”.

Дар ин воқеа ду нафар ҳастанд, ки пешгӯии мазкур дар онҳо ба амал меояд — Юсуф ва Марьям, ки ҳарду аз авлоди подшоҳ Довуд буданд. Онҳо бо ҳам издивоҷ карданд, аммо то таваллуди кӯдак бо ҳам ҳамбистар нашуданд, чун фариштаи Худованд ба Юсуф дар бораи ин ҳолат хабар дода буд.

Фариштаи Ҷабраил назди Марьям омада, ба ӯ салом дод ва гуфт, ки вай дар назди Худованд файз ёфтааст. Файз ба даст овардани чизест, ки инсон сазовори он нест. Марьям як зани оддӣ буд, вале Худо ўро барои ин таваллуди мӯъҷиза истифода бурд.

Дуо аз рӯи Каломи хондашуда:

Чашмони маро боз кун, то ки аз Тавроти Ту корҳои аҷоибро бубинам

(Забур 118:18)

Луқо 1:31–33 — Паёми фаришта

31 Ва инак, ҳомила шуда, Писаре ҳоҳӣ зоид, ва Ӯро Исо ҳоҳӣ номид; 32 Ва Ӯ бузург хоҳад буд ва Писари Ҳаққи Таоло номида хоҳад шуд; ва Худованд Худо тахти падараш Довудро ба Ӯ хоҳад дод; 33 Ва ӯ бар ҳонадони Яъқуб то абад салтанат хоҳад ронд, ва салтанати Ӯ интиҳо нахоҳад дошт».

Фаришта ба Марям дар бораи фарзандаш панҷ чизро ошкор мекунад. Ӯ ба Марям мегӯяд, ки писар таваллуд мекунад ва номи Ӯро Исо мегузорад. Тавре ки дар Матто 1:21 гуфта шудааст, маънои номи Исо — “Наҷотдиҳанда” аст, зеро Ӯ халқи худро аз гуноҳхояшон наҷот медиҳад. Ин паём иҷроиши пешгӯии Ишаёи набӣ мебошад:

«Бинобар ин, Худованд Худаш ба шумо аломате хоҳад дод: инак, бокирае ҳомила хоҳад шуд ва Писаре хоҳад зоид, ва Ӯро Имонуил хоҳад номид» (Ишаёё 7:14).

Маънои номи Имонуил — «Худованд бо мост».

Дар Луқо 1:27 ва 34 зикр мешавад, ки Марям бокира буд. Дар ояти 31 се феъл — **ҳомила мешавад, таваллуд мекунад ва ном мегузорад** — ҳамаашон бо пешгӯии Ишаё мувофиқанд. Он чизе ки рӯй медиҳад, як чизи муқаррарӣ нест, балки мӯъҷизаест, ки нақшаи Худоро иҷро мекунад.

Дар ин порча, панҷ изҳороти муҳим дар бораи Исо оварда шудаанд:

1. Ӯ бузург хоҳад буд.

Ӯ бо ягон инсонии дигар муқоиса намешавад — на дар рӯҳ, на дар шахсияти илоҳии худ. Ӯ ҳамзамон 100% инсон буд — дошт гӯшту устухон, эҳсосот ва таҷрибаҳо, ки мо низ дорем.

Аммо бузургии Ҷ дар руҳоният буд: Ҷ бегуноҳ буд ва қудрате дошт, ки ба каси дигар дода нашуда буд. Ин қудрат танҳо аз Худо аст.

2. Ҷ Писари Ҳаққи Таоло номида мешавад.

Бо ин унвон Ҷ ҳатто аз пайғамбар Яҳеи Таъмиддиҳанда бузургтар аст. Ин ба пешгӯии 2 Подшоҳон 7 ишора мекунад, ки дар он Писари Худо аз насли Довуд Подшоҳи оянда номида мешавад. Ин изҳорот ба ояти навбатӣ мегузарад.

3. Ба Ҷ тахти падари худ Довуд дода мешавад.

Гарчанде Исо дар замони зиндагии заминиаш дар сари тахти Довуд нанишаст, ин унвон нишон медиҳад, ки Ҷ Подшоҳи ваъдашуда аст. Ҷро на танҳо Подшоҳи яҳудиён, балки Подшоҳи тамоми ҷаҳон мешиносанд. Малакути Ҷ як салтанати рӯҳонист, ки дар замини ҳазорсола ва дар қалбҳои имондорон ҳукмронӣ мекунад (Ваҳй 20:4–6).

4. Ҷ бар хонадони Яъқуб то абад ҳукмронӣ хоҳад кард.

Ҳукмронии Ҷ аз марзи Яҳудо ва Исроил фаротар меравад. Ҷ на танҳо дар қалби Исроил ҳукмронӣ мекунад, балки дар тамоми ҷаҳон, ки маркази рӯҳонии Библия мешавад.

5. Подшоҳии Ҷ ҳаргиз ба поён намерасад.

Малакути Ҷ ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ аст ва иҷроиши пешгӯии Ишаъё 9:7 мебошад. Ҷ Подшоҳ ва Худованд аст — ҳамеша буд ва ҳамеша хоҳад монд.

Имрӯз мо медонем, ки Исо барои гуноҳҳои мо мурд ва зинда аст, то бо мо роҳ равад. Мо дигар як салтанати сиёсиро сустҷӯ намекунем, зеро медонем, ки вақте Ҷ бори дигар меояд, ҳамаи ваъдаҳои худро пурра иҷро хоҳад кард. Ҷ ҳамеша бо мост ва дар мо зиндагӣ мекунад.

Худо аз қабл барои Исо нақшае дошт — ҳатто пеш аз таваллуд шуданаш.

Пас шумо дар бораи худ чӣ гуфта метавонед?

Оё омода ҳастед, ки иродаи Худоро дар ҳаёти худ қабул кунед ва онро иҷро намоед?

Оё омода ҳастед, ки ба Исо гӯш диҳед?

Худовандо, имрӯз бо ман роҳ рав ва маро пур кун, то иродаи илоҳии Туро бо касоне, ки имрӯз мулоқот мекунам, амалӣ созам.

Луқо 1:34–38 — Писари муқаддаси Худо

34 Марьям ба фаришта гуфт: «Ин чӣ гуна мешавад, дар сурате ки ман бокира ҳастам?» 35 Фаришта дар ҷавоби вай гуфт: «Рӯҳулқудс бар ту хоҳад омад, ва қуввати Ҳаққи Таоло бар ту соя хоҳад афканд; бинобар ин он мавлуди Муқаддас ҳам Писари Худо номида хоҳад шуд;

36 Инак, хеши ту, Элисобаъ, ки ўро нозой меноманд, ў низ дар пирии худ писаре дар шикам дорад, ва ҳоло моҳи шашуми ўст; 37 Зеро ки назди Худо ҳеҷ каломе бе оқибат намемонад». 38 Марьям гуфт: «Инак, канизи Худованд ҳастам; бигзор бо ман аз рӯи каломе ту бишавад». Ва фаришта аз пеши вай рафт.

Вақте Марьям ба фариштаи Худованд савол дод: «Ин чӣ гуна мешавад?», саволи ӯ нишонаи беимонӣ набуд. Ҷ танҳо мехост фаҳмад, ки чӣ тавр ин воқеа ба амал хоҳад омад.

Таваллуди Исо Масеҳ аз таваллуди Яҳёи Таъмиддиҳанда бузургтар буд. Яҳё бо роҳи табиӣ — аз падару модар таваллуд шуд, аммо таваллуди Исо — мӯъҷиза буд. Марям, ки бокира буд ва ҳеҷ гоҳ шавҳар надошта буд, бо каломи Худо ҳомила гашт ва Писаре таваллуд кард.

Дар ояти 34 Марям мегӯяд: «Ман мардеро нашинохтаам», яъне ман бокира ҳастам. Фаришта ба ӯ мужда медиҳад, ки таваллуди фарзандаш мӯъҷизавӣ ва муқаддас хоҳад буд. Ин воқеа бо омадани Рӯҳи Худо ва қудрати Ҳаққи Таоло ба амал хоҳад омад.

Аҳамият диҳед, ки кӯдаке, ки таваллуд мешавад, «муқаддас» ва Писари Худо номида мешавад. Ин таваллуд — кори аҷиби Худо аст. Дар ин амал ягон чизе нопок, ҷисмонӣ ва ё ғайримуқаддас нест.

Мо аз ин порча маъноӣ «Писари Худо» будани Исоро мефаҳмем. Ӯ Писари руҳонӣ, муқаддас ва мӯъҷизавӣ аст. Унвони «Писари Худо» — нишонаи робитаи ҷисмонӣ нест, балки таъкиди рисолат ва хувияти илоҳии Ӯ мебошад.

Ин оят барои фаҳмондани ҳақиқати «Писари Худо» будани Исо — калидӣ аст. Он ҷавобест ба онҳое, ки бо ин унвон душворӣ мекашанд. Ҳатто баъзе динҳои дигар ба таваллуди Исо аз бокира бовар доранд. Ӯ дар муқаддасият ва бо иродаи Худо ба дунё омадааст. Ин нишон медиҳад, ки Исо — Наҷотдиҳандаи аз ҷониби Худо фиристодашуда аст.

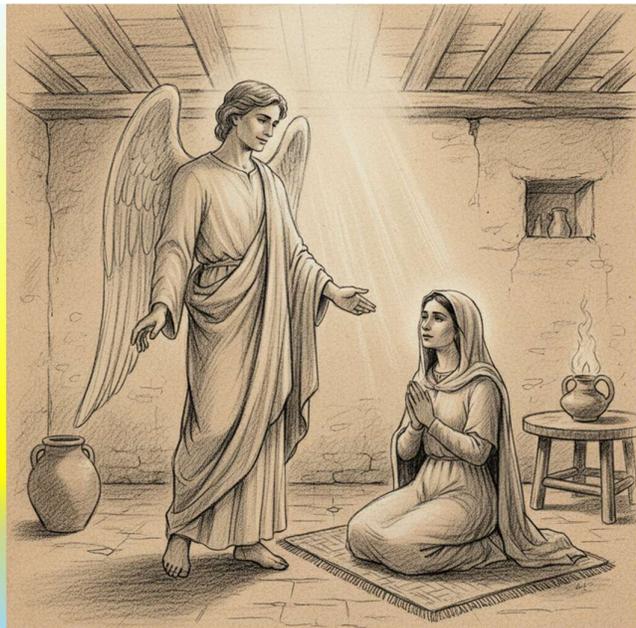
Худовандо, ба ман имконият деҳ, ки ин ҳақиқати аҷиби таваллуди муқаддаси Писари Туро ба дигарон нақл кунам. Бигзор Ту бо воситаи ман Исои ягонаи Худо — ки Наҷотдиҳандаи тамоми башар аст — ба ҳама шинос намой.

Ҷавоби Марям намунаи ҳақиқи итлоат ба Худо аст. Ӯ гуфт:

«Инак, бандаи Худованд ҳастам; бигзор мувофиқи каломи Ту шавад.»

Мо низ бояд бо ҳамин дили итлоат ва фурӯтанӣ ба даъвати Худо ҷавоб диҳем.

Фаришта ба ӯ ҷавоб дод:
«Рӯҳулқудс вучудатро
фаро мегирад ва қудрати
Худои Таоло дар ту амал
мекунад. Аз ин сабаб он
кӯдаке, ки ту таваллуд
мекунӣ, муқаддас ва
Писари Худо номида хоҳад
шуд. Луқо 1:35, КМО

Луқо 1:39–45 — Марям ба Элизабет ташриф меорад

39 Дар он рӯзҳо Марьям роҳсипор шуда, бо шитоб ба шаҳре рафт, ки дар кӯҳистони Яҳудо воқеъ аст, 40 Ва ба ҳонаи Закарьё даромада, ба Элисобаъ салом гуфт. 41 Ва чун Элисобаъ саломи Марьямро шунид, бача дар шикамаш ба чунбиш омад; ва Элисобаъ аз Рӯҳулқудс пур шуд, 42 Ва бо овози баланд хитоб намуда, гуфт: «Ту дар миёни занон муборак ҳастӣ, ва муборак аст самараи шиками ту! 43 Ва ин ба ман аз кучост, ки модари Худованди ман назди ман омадааст? 44 Зеро ки чун садои саломи ту ба гӯшам расид, бача аз шодӣ дар шикамам ба чунбиш омад; 45 Ва хушо вай, ки имон овардааст, ки он чи аз ҷониби Худованд ба вай гуфта шудааст, ба амал хоҳад омад».

Ду зане, ки айни замон кори ачиби Худоро дар ҳаёти худ таҷриба мекунад, бо ҳам во меҳӯранд. Элисобаъ худро ҷудо намуд, то аз саволҳо ва нигоҳи мардум канора гирад. Марям низ, гарчанде зери фишори иҷтимоӣ ва шубҳаҳои дигарон қарор дорад, тарс намекунад. Ӯ назди Элисобаъ меравад, то рӯшанбинӣ ва рӯҳбаландӣ пайдо кунад.

Ба кӣ шумо метавонед бовар кунед? Оё шумо чунин шахсе ҳастед, ки дигарон метавонанд ба назди шумо оянд ва бо қорҳои Худо, ки дар ҳаёташон мегузаранд, бо шумо мубодила кунанд?

Дар матн гуфта мешавад, ки Марям «ба кӯҳистони Яҳудо» меравад — ҷойе, ки дар гузашта модари Самуил низ он ҷо зиндагӣ мекард. Ин ишораест ба он ки мисли модари Самуил, ки фарзандашро барои иҷрои даъвати Худо бахшид (1 Подшоҳон 1:5), Марям ва Элисобаъ низ заноне хоҳанд буд, ки ба садои Худованд гӯш медиҳанд ва баракат мебинанд. Онҳо қисми муҳими нақшаи Худованд мебошанд, зеро писароне хоҳанд зоид, ки каломи ҳаётро ба мардум мерасонанд.

Воҳӯрии Марям ва Элисобаъ нишондиҳандаи имони ҳар дуи онҳост. Марям, ки тифли муқаддасро дар шиками худ дорад, баракат ёфтааст, ва Элисобаъ, ки фарзанди худаш ба омадани Ӯ воқуниш нишон медиҳад, ба омодагӣ барои коре бузург ишора мекунад.

Ин мулоқот эълони оғози иҷрои нақшаи бузурги Худованд аст, ки тавассути ҳарду зан ба амал хоҳад омад. Онҳо ба иродаи Худо муқобил намераванд, балки ба он ризо мебошанд.

Лақаби «модари Худованд» номест, ки калисо ба Марям додааст. Бо гузашти вақт, дар равияҳои православи ба Марям ҳамчун шахсияти барои дуо муроҷиатшаванда нигоҳ мекунад. Аммо агар ба навиштаҳои муқаддас назар андозем, мебинем, ки Марям ба таври фурӯтанона иродаи Худоро қабул кард ва дар иҷрои нақшаи Ӯ иштирок намуд. Ӯ болотар аз Худо нест, балки бандаи Ӯст — мисли мо.

Иборае, ки Элисобаъ мегӯяд: «Чӣ тавр ба ман ин насиб шуд, ки модари Худовандам назди ман омадааст?» — беш аз он ки ба шахсияти Марям ишора кунад, ба муносибати Элисобаъ бо

Худованд марбут аст. Кӯдаке, ки дар шиками Марям аст, Худовандаш мебошад. Дар ин ҷо калимаи «Худованд» танҳо маънои роҳбар ё хонадорро надорад — ин ҳамон калимаест, ки дар замони он барои император, барои «Қайсар» истифода мешуд. Элизобаъ эълон мекунад, ки ин кӯдак — Парвардигори оянда аст. Дар ояти 45 гуфта мешавад: «Хушо касе, ки ба гуфтаи Худованд имон овард, зеро он чи ба ӯ гуфта шуд, ба амал хоҳад омад.»

Худовандо, дар ҳамин лаҳза дар ҳузури Ту ҳастам. Ба Ту дуо мегӯям: ба ман қувват деҳ, то шахсе бошам, ки ба Ту гӯш медиҳад ва ҳар он чиро, ки амр мекунӣ, ба амал меоварад. Ба номи бузурги Исои Масеҳ дуо гуфтам. Омин.

Луқо 1:46–48 – Эътирофи Марям

46 Ва Марьям гуфт: «Чони ман Худовандро ситоиш мекунад, 47 Ва рӯҳи ман аз Худои Наҷотдиҳандаи ман ба ваҷд омад, 48 Ки Ӯ бар фурӯтании канизи Худ назар кардааст; зеро ки минбаъд ҳамаи наслҳо маро хушбахт хоҳанд хонд;

Марям суруди худро на танҳо бо ҳамду сано оғоз мекунад, балки кӯшиш мекунад, ки Худовандро бузург ва сазовори номи бузургтар аз ҳар номе гардонад. Ҳамин феъл дар ояти 58 низ дида мешавад: «ки Худованд марҳамати Худро ба ӯ афзун кардааст». Ба идеяи «зиёд кардан» таваҷҷӯҳ кунед — ки инсон мехоҳад номи худро бузург намояд, аммо Марям ба ҷои ин, номи Худоро афзун мекунад.

Таърихи калисо баъдан номи Марямро баланд бардошта, унвонҳое дод, ки дар Библия вучуд надоранд. Агар онҳо воқеан ба намунаи вай пайравӣ мекарданд, бояд танҳо Худоро сарбаланд мекарданд — на ӯро.

Дар ояти 47, Марям иқрор мешавад, ки ба Наҷотдиҳанда ниёз дорад — ба Худо. Танҳо гунаҳкорон ба Наҷотдиҳанда ниёз доранд. Агар вай метавонист наҷот диҳад ва ба дигарон кӯмак кунад, пас лозим намеомад, ки Худоро Наҷотдиҳандаи шахсии худ ном барад. Вай инчунин эътироф мекунад, ки танҳо як бандаи фурӯтан аст, ки Худои Таоло ӯро истифода мебарад.

Ситоиши хоксоронаи вай нишон медиҳад, ки мо низ бояд ба Худованд бо ҳамин муносибат наздик шавем. Арзиши шахсии мо аз ҷониби Ӯ муайян мешавад. Худо моро истифода мебарад, ва мо аз амали Ӯ дар ҳаёти худ баракат мебинем.

Дар ин порча чизе дар бораи саҷда ё эҳтироми шахсии Марям гуфта намешавад — баръакс, вай ҳамеша Худоро эҳтиром мекунад ва эътироф мекунад, ки Ӯ Наҷотдиҳандаи вай аст. Марям намехоҳад ҷойеро ишғол кунад, ки танҳо ба Худо тааллуқ дорад.

Истифодаи Худо аз Марям баракат аст, ва ба шарофати ҳамин баракат вай машҳур шуд. Аммо набояд фаромӯш кард, ки манбаи ин неъмат кист: Худо — на бандаи Ӯ!

Худовандо, бигзор ман муносибати Марямро инъикос кунам ва Туро ситоиш намоям! Ту Он касӣ ҳастӣ, ки Лоикӣ ва Номи Ту бояд дар зиндагиам бузург шавад. Бигзор таъсири Ту дар ман зиёд гардад. Ба ман ёрӣ деҳ, ки на шахсеро, ки Ту истифода кардаӣ, балки шахсияти Худро баланд бардорам!

Иборае, ки Элизобаъ мегӯяд: «Чӣ тавр ба ман ин насиб шуд, ки модари Худовандам назди ман омадааст?» — беш аз он ки ба шахсияти Марям ишора кунад, ба муносибати Элизобаъ бо Худованд марбут аст. Кӯдаке, ки дар шиками Марям аст, Худовандаш мебошад. Дар ин ҷо калимаи «Худованд» танҳо маънои роҳбар ё хонадорро надорад — ин

ҳамон калимаест, ки дар замони он барои император, барои «Қайсар» истифода мешуд. Элизобаъ эълон мекунад, ки ин кӯдак — Парвардигори оянда аст.

Дар ояти 45 гуфта мешавад: «Хушо касе, ки ба гуфтаи Худованд имон овард, зеро он чи ба ӯ гуфта шуд, ба амал хоҳад омад.»

Худовандо, дар ҳамин лаҳза дар ҳузури Ту ҳастам. Ба Ту дуо мегӯям: ба ман қувват деҳ, то шахсе бошам, ки ба Ту гӯш медиҳад ва ҳар он чиро, ки амр мекунӣ, ба амал меоварад. Ба номи бузурги Исои Масеҳ дуо гуфтам. Омин.

Луқо 1:49–56 – Ситоиши Марям

49 Зеро ки он Қодир чизи бузурге барои ман ба амал овард, ва исми Ӯ муқаддас аст, 50 Ва марҳамати Ӯ насл ба насл барои касонест, ки аз Ӯ метарсанд; 51 Қуввати бозуи Худро зоҳир сохт; онҳоро, ки аз андешаҳои дилашон мағрур буданд, пароканда кард; 52 Зӯроваронро аз тахтҳо вожгун сохт ва фурӯтанонро сарафроз гардонд; 53 Гуруснагонро аз неъматҳо пур кард, ва сарватдоронро тиҳидаст фиристод; 54 Бандаи Худ Исроилро дастгирӣ кард, ба хотираи марҳамати Худ, — 55 Чунон ки ба падарони мо гуфта буд, — ба Иброҳим ва насли ӯ то абад».

56 Ва Марьям қариб се моҳ назди ӯ монд ва баъд ба хонаи худ баргашт.

Ситоиши Марям бо сукути Закариё муқоиса мешавад: имон аз шодӣ месарояд, дар ҳоле ки беимонӣ хомӯш мемонад.

Ин суруд ё шеъри Марям ба мо чанд чизро дар бораи заминаи динии ӯ нишон медиҳад. Вай аз таронаҳои Забур ва дуои Ҳанно аз 1 Подшоҳон, боби 2, иқтибос меорад. Марям аз Навиштаҳо хуб огоҳ буд ва эҳтимолан ин қисмҳоро аз ёд медонист.

Мо медонем, ки Луқо маълумоти гирифтаашро бодикқат таҳқиқ кардааст, ва ин шеър ду воқеан аз худи Марям омадааст. Вай Худро бо тамоми дили худ ҳамду сано мегӯяд, қудрати бузурги Ӯро эътироф мекунад ва таъкид менамояд, ки Ӯ барои адолат ва дурустӣ тақдир шудааст.

Раҳмати Худо ба наслҳои зиёд идома меёбад. Ӯ мағруронро фурӯтан мекунад ва фурӯтанонро баракат медиҳад. Итоат ба иродаи Худо ва инкор кардани хоҳишҳои шахсӣ, дари фурӯтаниро мекушояд. Худо имрӯз аз ту чӣ мехоҳад?

Мо бояд дарк кунем, ки раҳмат — он вақте аст, ки Худо ба мо он чизеро, ки сазовораш ҳастем (ҷазои гуноҳ), намедиҳад. Вале Файз — он аст, ки Ӯ ба мо чизҳое медиҳад, ки сазоворашон нестанд — масалан, омурзиши гуноҳ.

Марям дид, ки Худованд ҷаҳонро «чаппа» мекунад: нотавонон тавоно мегарданд, фурӯтаниҳо боло бурда мешаванд, мағрурон пароканда мегарданд, гуруснагон сер мешаванд, сарватмандон бе чиз мемонанд.

Масеҳ ба Исроил ва насли Иброҳим ёрӣ расонд ва ваъдаҳое, ки дода шуда буданд, иҷро гардиданд.

Эй Парвардигори ман, он чиро, ки барои ман пешбинӣ кардаӣ, ба амал расон.

Бигзор ман дар Каломи Ту бошам ва онро аз бар кунам.

Бигзор ман мисли Марям Туро ситоиш кунам — барои корҳои бузурге, ки дар ҳаёти ман анҷом додаӣ.

Луқо 1:57–66 — Таваллуди Яҳеи Таъмиддиҳанда

57 Чун вақти зоидани Элисобаъ расид, ӯ писаре зоид. 58 Ва ҳамсояҳо ва хешу табори ӯ шунданд, ки Худованд марҳамати Худо ба ӯ афзун кардааст, ва бо ӯ шод шуданд. 59 Ва дар рӯзи ҳаштум омаданд, ки кӯдакро хатна кунанд, ва мехостанд ӯро, аз рӯи номи падараш, Закариё ном монанд. 60 Лекин модараш дар ҷавоб гуфт: «Не, балки ӯ Яҳе номида хоҳад шуд». 61 Ба вай гуфтанд: «Дар авлоди ту касе нест, ки чунин ном дошта бошад». 62 Ва бо имову ишорат аз падараш пурсиданд, ки ӯро чӣ ном ниҳодан мехоҳад. 63 Ӯ тахтачае талабида, бар он навишт: «Номи ӯ Яҳе аст». Ва ҳама мутааҷҷиб шуданд. 64 Дарҳол даҳон ва забони ӯ кушода шуд, ва ӯ ба сухан даромада, Худоро ҳамду сано хонд. 65 Ва ҳамаи ҳамсояҳои онҳо ба ҳарос афтоданд; ва тамоми ин воқеаро дар сар то сари кӯҳистони Яҳудо нақл мекарданд. 66 Ва ҳар кӣ мешунавид, инро дар дили худ ҷо дода, мегуфт: «Ин кӯдак кӣ хоҳад шуд?» Ва дасти Худованд бо ӯ буд. (1:57-66, КМ99)

Суханони дар ин ҷо зикршуда бо эҳсоси ҳайрат ва қудрати кори Худо идома меёбанд. Элисобаъ писаре таваллуд мекунад, ва ҷомеа шодии худро аз ризқи Худо ба зани қаблан нозо изҳор менамояд. Ин сахна ба онҳое, ки фарзанддор шудан наметавонанд, умед мебахшад. Худо ҳаёт мебахшад — ва ин чизе нест, ки инсон битавонад онро идора кунад.

Аз афаш, Закариё кар ва гунг буд. Ҳатто баъд аз таваллуди писараш низ натавонист ҳарф занад. Ҳоло рӯзи ҳаштуми хатнасури кӯдак фаро расидааст — рӯзи номгузорӣ.

Бисёриҳо аз рӯи эҳтиром ва анъана мехостанд кӯдакро ба номи падараш номгузорӣ кунанд, аммо Элисобаъ бо устуворӣ гуфт, ки ӯ Яҳе номида шавад. Аз сабаби фишори атрофиён, ки мехостанд аз эҳтироми падар пайравӣ кунанд, онҳо ба Закариё рӯ оварда, пурсиданд, ки ӯ чӣ ном додани писарашро мехоҳад. Закариё нақшаи Худоро медонист ва ба он муқобилат накард. Баръакс, ӯ тахтаеро талаб кард ва бо қатъият навишт: «Номи ӯ Яҳе аст».

«Зеро фикрхоеро, ки Ман дар бораи шумо дорам, Ман медонам, — мегӯяд Худованд, — фикрхое ки ба осоиштагӣ марбутанд, на ба бадӣ, то ки ба шумо ояндаи нек ва умедворӣ бахшам». (Ирмиё 29:11)

Ҳатто пеш аз таваллуд, Худо нақшаҳои ҳаёти моро медонад. Ва фикрҳои Ӯ дар бораи ин кӯдак — нишонаи муҳаббат ва ғамхорӣ Ӯ нисбат ба халқи худ мебошанд.

«Ин кӯдак кӣ мешавад?» — саволе буд, ки ҳама медоданд. Ҳама дар интизори иҷрои нақшаҳои Худо дар ҳаёти ин тифл буданд.

Умед — ин бовар ба кори Худо дар оянда аст. Дар ин ҷо ҷомеа интизори амалкарди Парвардигор мебошад

Закариё сухан мегӯяд ва Худоро баракат медиҳад!

Шумо кай бори охир дуо гуфтед? Кай бори охир Парвардигореро, ки шуморо офаридааст ва ба шумо қобилияти ҳарф задан додааст, ҳамду сано гуфтед?

Худовандо, ман умеду орзуҳои худро ба дастӣ Ту месупорам. Нақшаи Туро барои ҳаёти ман ошкор соз ва ба ман кумак намо, ки содиқона иродаи Туро иҷро намоям.

Луқо 1:67–80 – Пешгӯии Закарё дар бораи нақшаи наҷоти Худо

67 Падари ӯ, Закарё, аз Рӯҳулқудс пур шуд ва нубувват намуда, гуфт:

68 «Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки қавми Худро парасторӣ намуда, ба вай халосӣ ато фармудааст, 69 Ва барои мо дар хонадони бандаи Худ Довуд шоҳи наҷот барпо кардааст, 70 Чунон ки аз қадим бо забони анбиёи муқаддаси Худ гуфтааст, 71 Ки моро аз душманони мо ва аз дасти ҳамаи онҳое ки аз мо нафрат доранд, наҷот хоҳад дод; 72 Ба падарони мо марҳамат намуда, аҳди муқаддаси Худро, 73 Қасамеро, ки ӯ ба падари мо Иброҳим ёд карда буд, ба хотир хоҳад овард, 74 Ва ба мо имконият хоҳад дод, ки аз дасти душманони худ халос шуда, бе тарсу бим 75 Ба ӯ бо қудсият ва адолат хизмат кунем, дар ҳолате ки тамоми айёми умри худ пеши ӯ бошем. 76 Ва ту, эй кӯдак, набиӣ Ҳаққи Таоло хонда хоҳӣ шуд, зеро ки пешопеши Худованд қадам хоҳӣ зад, то ки роҳҳои ӯро муҳайё кунӣ 77 Ва ба қавми ӯ бифаҳмонӣ, ки наҷот дар омурзиши гуноҳҳои онҳост, 78 Аз умқи марҳамати Худои мо, ки бо он моро Найири Толеъ аз олами боло парасторӣ намуд, 79 То ки касони дар торикӣ ва сояи марг нишастаро мунаввар созад ва пойҳои моро ба роҳи осоиштагӣ равона кунад». 80 Ва кӯдак калон шуда, рӯҳаш қавӣ мегашт, ва то рӯзе ки бар Исроил зохир гардид, дар биёбонҳо буд. (1:67-80, КМ99)

Тасаввур кунед, ки чӣ лаҳзаи пурҳаяҷон аст — лаҳзае, ки Закарё дубора сухан мегӯяд. Суханони аввалини ӯ — суханони баракат аст. Чӣ принципи олий: вақте даҳони мо кушода мешавад, он бояд барои баракат додани Худо ва дигарон бошад. Нӯҳ моҳ хомӯш будан метавонист ӯро ба пушаймонӣ ва шикоят орад... аммо ӯ Худоро ситоиш мекунад ва баракат медиҳад.

Закарё дар бораи наҷоти Худо ҳарф мезанад — наҷоте, ки ба мардум озодӣ аз душманон ва бахшоиши гуноҳояшон мебахшад. ӯ дарк кард, ки Худо нақшаи бузурге дорад ва ин кӯдак (Яҳё) дар он нақша нақши муҳим мебозад. Худо наҷот медиҳад ва пайғамбарон дар тӯли асрҳо дар бораи ин нақша башорат медоданд. Наҷот бахше аз нақшаи абадии ӯст, ва вақти омадани Масеҳ барои кушодани роҳи наҷот аз қабл таъйин шуда буд.

Закарё мегӯяд, ки Худо қавми худро “зиёрат” мекунад — яъне меояд ва онҳоро мебинад. Оё имрӯз ҳам Худо метавонад моро зиёрат кунад? Масеҳ ба ҳайси пайванди марказии ин нақшаи наҷот, халқашро зиёрат мекунад.

Вақте ки Масеҳ меояд, ӯ фидия медиҳад ва халосӣ меоварад. Закарё инчунин дар бораи нақши Яҳёи Таъмиддиҳанда мегӯяд — ӯ ҳаёти худро ба тайёр сохтани роҳи Худованд мебахшад ва омодагии халқро барои пазириши Масеҳ фароҳам месозад. ӯ аҳамияти доштани муносибати дуруст бо Худо ва зарурати бахшоиши гуноҳоро таъкид мекунад. Дар ояти 1:77 наҷоти шахси аз наҷоти милли муҳимтар дониста мешавад.

Як нуктаи муҳими ин қисмат дар он аст, ки Закарё, ки барои беимониаш ҷазо гирифт, холо бахшида шуда, аз нав дар хизмати Худо қарор мегирад. Худо Худои лутфу меҳрубонист, ки зуд мебахшад ва муносибати дурустро барқарор мекунад. Интизом аз ҷониби Худо барои партофтани инсон нест, балки барои наздиктар гардондани ӯст.

Шумо чӣ интизор доред? Оё шумо интизоред, ки Худованд дар ҳаёти шумо амал кунад ва ба шумо наздик шавад? Биёед фикр кунем, ки ӯ мехоҳад моро баракат диҳад. Аз ӯ

пурсед, ки баракат диҳад ва дар ҳаёти шумо ҳузур пайдо кунад. Он чизеро, ки доред, танҳо қабул накунад — балки иродаи Ӯро барои ҳаёти худ бичӯед ва бо он амал кунед.

Луқо 1:79 мегӯяд, ки Худо ба мо рӯшноӣ мебахшад ва моро дар роҳи осоиш роҳнамоӣ мекунад: *То ки касони дар торикӣ ва сояи марг нишастаро мунаввар созад ва пойҳои моро ба роҳи осоиштагӣ равона кунад.*

Луқо 2

Луқо 2:1–7 — Мавлуди Исои Худованд

1 Дар он айём аз қониби қайсар Августус фармоне баромад, ки дар тамоми рӯи замин саршуморӣ гузаронанд. 2 Дар замоне ки Кириниус дар Сурия ҳукмронӣ мекард, ин саршуморӣ аввалин буд. 3 Ва ҳама барои нависондани худ, ҳар яке ба шаҳри худ мерафтанд.

4 Юсуф низ аз Ҷалил, аз шаҳри Носира, ба Яҳудо, ба шаҳри Довуд, ки Байт-Лаҳм ном дорад, равона шуд, чунки ӯ аз хонадон ва авлоди Довуд буд, 5 То худро бо Марьям, ки номзади ӯ ва ҳомиладор буд, нависонад. 6 Ва ҳангоме ки онҳо дар он ҷо буданд, вақти зоидани вай расид; 7 Ва Писари нахустини худро зоид, ва Ӯро парпеч кард, ва Ӯро дар охуре хобонид, чунки дар мусофирхона ҷое барои онҳо набуд. Марьям писари нахустини худро таваллуд кард, ӯро печонид ва дар охур хобонд, зеро дар меҳмонхона барои онҳо ҷое ёфт нашуд. (Луқо 2:1-7, КМ99)

Ҳикояи Мавлуди Исои Масеҳ, ки ҳамасола аз қониби имондорон такрор ва чашн гирифта мешавад, ба мо нишон медиҳад, ки чӣ гуна Худо таваллуди Масеҳро — ки дар вақташ фаро расид — бо дақиқӣ ташкил кардааст.

Ҳангоме ки Август Сезар бар минтақа ҳукмронӣ мекард, Худо ҳамонро масъул буд. Ӯ фармони қайсарро истифода бурд, то Марьям ва Юсуфро аз Носира ба Байт-Лаҳм — ба масофаи ҳаштод мил — барад ва пешгӯиҳои Каломи Худро иҷро намояд. Империяи Рум ҳар чордаҳ сол як бор барои хидмати ҳарбӣ ва андоз барӯйхатгирӣ мегузаронд. Ба ҳамин хотир, ҳар як марди яҳудӣ маҷбур буд, ки ба шаҳри аҷдодии худ баргардад, то номи худ, касб, молу мулк ва аъзои хонаводаашро сабт намояд.

Худо ҳатто қудрати подшоҳону империяҳоро барои иҷрои ирода ва нақшаи худ истифода мебарад.

Бисёр вақт вақте мо тағйироти қиддии сиёсиро мушоҳида мекунем, ки шояд душвор ба назар расанд, бояд бидонем: дар паси парда, Худо бо роҳҳои пурасрор ва рӯҳонӣ амал мекунад, то халқ ва нақшаи худро мустаҳкам созад.

Юсуф қонунан ваъда дода буд, ки бо Марьям издивоҷ мекунад, вале дар он лаҳза онҳо ҳанӯз муносибатҳои издивоҷии худро ба анҷом нарасонда буданд. Ӯ Марьяро зери сарвариини худ муҳофизат мекард ва аз таҳқиру мазаммати мардум нигоҳ медошт. Онҳо якҷоя ба Байт-Лаҳм рафтанд.

Роҳҳои Худо роҳҳои мо нестанд. Бори дигар, таваллуди Исо нишон медиҳад, ки чӣ гуна Худо ҳатто пасттарин шароитро барои иҷрои нақшаи муқаддасаш истифода мебарад. Ӯ Исои Масеҳро ба оилае бехатар овард.

Таваллуди фурӯтанаи Исо дар шароити зери ҳукмронии империяи пурқудрати Рум рӯй дод. Бо вучуди ин, бузургии ҳақиқии Исои Масеҳ дар номҳое, ки дар оятҳои баъди зикр мешаванд, равшан намоён мешавад.

Ту шахсан ба таваллуди Исо чӣ гуна муносибат мекунӣ? Оё ин рӯйдод туро водор мекунад, ки бештар ба Ё сачда кунӣ ва ба Ё пайравӣ намоӣ? Ё фурӯтанона омад, то ба мо роҳи дурусти зиндагиро нишон диҳад.

Худовандо, ташаккур мекунам, ки Писаратро фиристодӣ — ки мисли мо ба ин ҷаҳон омад. Дар хоксорӣ ба мо наздик шуд. Нақшаҳои Ту берун аз ҳудуди қудратҳои заминӣ, душвориҳои муносибатҳо ва ниёзҳои ҷисмонӣ қарор доранд. Имрӯз метавонам барои бузургии туро ситоиш намоям.

Луқо 2:8–14 — Эълони таваллуди Масеҳ ба чӯпонон

«Имрӯз барои шумо дар шаҳри шоҳ Довуд Начотдиҳандае ба дунё омад, ки Ё Масеҳ ва Худованд аст». (Луқо 2:11)

Шавҳари ман дар маросими гаҳворабандии кӯдаки навзод дар Тоҷикистон ширкат дошт. Чорабинӣ хеле идона буд, бо хӯрокҳои зиёд ва муҳити шод. Таваллуди фарзанди нахуст як ҳодисаи махсус аст — ва ба ҳамин монанд таваллуди Исо низ буд.

Луқо 2 ба мо манзараеро нишон медиҳад, ки киҳо даъватшудагони ин рӯйдоди бузург буданд. Пеш аз ҳама, фариштаи Худованд ба чӯпонони оддӣ ва хоксор зоҳир мешавад — боз як идомаи таъкид ба хоксоронаи таваллуди Масеҳ.

8 Дар даштҳои атрофи он шаҳр чӯпононе буданд, ки шабона рамаи худро посбонӣ мекарданд. 9 Фариштаи Худованд бар онҳо зоҳир гардид ва нури Худованд дар атрофашон дурахшид. Чӯпонҳо саҳт тарсиданд. 10 Аммо фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед, ман ба шумо хушхабареро овардаам, ки тамоми мардум аз он хеле шод мегарданд. 11 Имрӯз барои шумо дар шаҳри шоҳ Довуд Начотдиҳандае ба дунё омад, ки Ё Масеҳ ва Худованд аст. 12 Ба шумо ҳамин аломат мешавад, ки тиғли лӯлапечшударо дар охуре хобондашуда меёбед». 13 Ногаҳон бо он фаришта дар осмон ҳазорҳо фариштагони дигар пайдо шуданд, ки Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:

*14 «Бигзор номи Худо дар осмонҳо шуҳрату ҷалол ёбад
ва дар рӯйи замин дар байни онҳое, ки писандидаи Ё ҳастанд,
сулҳу осоиштагӣ бошад!» (2:8-14, КМО)*

Ин чӯпонон дар наздикии Байт-Лаҳм буданд ва эҳтимолан аз онҳое, ки ғусфандонро барои қурбонӣ нигоҳ медоштанд. Нақши онҳо дар ибодати Худо он қадар муҳим буд, ки фариштаи Парвардигор маҳз ба онҳо мужда дод.

Биёед ба ин эълон бо диққат нигарем. Фаришта мегӯяд, ки ин «хабари хуш» барои ҳамаи халқҳо аст. Худо намехоҳад, ки фақат як миллат, як қавм ё як забон муҳаббат ёбад — Инчил барои ҳама аст.

Рӯзи таваллуди Масеҳ — рӯзе аст, ки дар зеҳни Худо пеш аз офариниши ҷаҳон пешбинӣ шуда буд. Ва акнун — лаҳзаи ҳақиқат фаро расидааст. Фаришта мегӯяд: «Имрӯз». Диққат диҳед: Худо чӣ чизе барои инсоният овардааст.

Дар суханони фаришта тавсифи кӯдак низ дода шудааст: Ў Наҷотдиҳанда аст — номи Исо маҳз ҳамин маъноро дорад. Ў Масеҳ аст — тадҳиншудаи Худо, ки бояд бар тахти Довуд нишинад. Ва боз бузургтар аз ин: Ў Худованд аст — Худои зинда, ки дар ҷисм таҷассум ёфт, то бо мо сокин шавад.

Суханони фаришта дар ояти 10 ҳама чизро дигаргун мекунад. Акнун мардум дигар ба нишонаҳо ё ба шахси муқаддасе, ки ояд, ниёз надоранд. Он Наҷотдиҳандае, ки халқи Худо солҳо интизораш буданд — Ў омадааст. Масеҳ ва Худованд омад, то бо мо бошад ва ба мо ҳаёт бахшад.

Таваллуди Исо дар Байт-Лаҳм — шаҳри Довуд — пешгӯии Мико 5:2-ро иҷро мекунад:

«Ва ту, эй Байт-Лаҳми Эфрот, ки дар миёни хонаводаҳои Яҳудо аз ҳама хурдтарӣ! Аз ту барои Ман Ҳокиме дар Исроил хоҳад берун омад, ки ибтидои Ў аз азал, аз айёми қадим аст».

Ин пешгӯӣ на танҳо ҷои таваллуди Масеҳро мегӯяд, балки шахсияти Ўро низ таъриф мекунад. Байт-Лаҳм воқеъ дар наздикии Ерусалим аст ва номи Эфрот низ ба ҳамин маҳал ишора мекунад.

Фаришта мегӯяд, ки онҳо кӯдакero хоҳанд ёфт, ки дар печи мудир печонда ва дар оғил хоб аст — нишонаи рӯшан ва ғайриоддӣ.

Эълон бо намоиши ҷалоли осмонӣ анҷом меёбад: гурӯҳи бузурги фариштагон пайдо шуда, ҳамду сано мегӯянд. Шараф ба сӯи Худо меравад ва сулҳ ба сӯи замин. Масеҳ сулҳ меорад, зеро Ў худ Сулҳи комил аст. Бо Ў осоиштагии ҳақиқӣ меояд. Эълони таваллуд — ҷалоли Худоро эълон мекунад. Худо дар миёни мо зоҳир шуд. Ин яке аз қанбаҳои асосии хабари хуш аст.

Дар охир гуфта мешавад, ки ин баракат ба касоне мерасад, ки ба Худо писанданд.

Оё ту кӯшиш мекунӣ, ки сарвати Масеҳро дар ҳаёти худ нишон диҳӣ?

Қадам хабарҳоро ба ту лозим аст, ки ба дигарон расонӣ, то Худоро ҷалол диҳӣ ва сулҳе, ки ба ту омадааст, ба дигарон низ бирасад?

Худовандо, бигзор туро хушнуд гардонам ва мисли фариштагон муждаи туро ба дигарон бирасонам. 🙏

Луқо 2:15–20 — Чӯпонҳо рафта мебинанд

15 Вақте ки фариштагон аз пеши онҳо ба осмон сууд карданд, чӯпонон ба якдигар гуфтанд: «Биёед, ба Байт-Лаҳм биравем ва он чиро, ки дар он ҷо воқеъ шудааст, ва Худованд онро ба мо хабар додааст, бубинем». 16 Ва бо шитоб омаданд, ва Марьям ва Юсуф ва Кӯдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд. 17 Ва чун диданд, он суханеро, ки ба онҳо дар бораи Ин Кӯдак гуфта шуда буд, нақл карданд. 18 Ва ҳамаи онҳое ки шуниданд, аз он чи чӯпонон ба онҳо нақл карданд, мутааҷҷиб шуданд. 19 Ва Марьям ҳамаи ин суханонро дар дили худ ҷо дода, нигоҳ медошт. 20 Ва чӯпонон баргашта, Худоро ҳамду сано меҳонаданд ва ситоиш мекарданд барои ҳамаи он чизҳое ки шунуда ва дида буданд, чунон ки ба онҳо гуфта шуда буд. (Луқо 2:15-20, КМ99)

Вақте ки фариштагон аз назди чӯпонҳо рафтанд, онҳо бе таъхир ба роҳи Худо ҷавоб доданд ва барои дидани он чизе, ки Худо ба онҳо ваҳй карда буд, шитофтанд. Фикр кунед:

онҳо ӯсфандони худро доштанд ва масъулияти ҳарруза — аммо ҳама чизро пушти сар карда, ба сӯи он чизе, ки Худо нишон дода буд, рафтанд. Дар матн гуфта мешавад, ки онҳо саросемавор ҳаракат карданд, ки маънои онро дорад — рамаи худро бо худ набурдаанд.

Чанд маротиба мо омодаем, ки ба дидани он чӣ Худо барои мо муҳайё кардааст, равам? Оё мо баҳона меорем — масъулиятҳо, фишори ҷомеа, он чӣ дигарон мегӯянд? Имрӯз, ҳамчун имондорон, моро лозим аст, ки ба кори Худо нигоҳ кунем ва ба даъвати Ӯ посух диҳем. Масеҳ ба мо қудрат ва далерӣ додааст, ки зуд биравам. Шитобидан рамзи итоати беинтизор аст. Ту меравӣ ва мебинӣ — ё мунтазир мешавӣ ва кори Худоро аз даст медиҳӣ?

Вақте ки онҳо рафтанд, он чиро, ки Худо омода карда буд, диданд. Матн мегӯяд, ки Марям ин ҳама воқеаро дар дилаш нигоҳ медошт ва эҳтимол он буд, ки баъдан ба Луқо ин қиссаро нақл кард.

Ояти 20 мегӯяд: «Ва чӯпонҳо баргашта, Худоро ҳамду сано мехонданд ва ситоиш мекарданд барои ҳамаи он чизҳое, ки шунида ва дида буданд — чунон ки ба онҳо гуфта шуда буд».

Натиҷаи дидани Кӯдаки Наҷотдиҳанда, ки Ӯ Масеҳ ва Худованд аст — ситоиш буд. Онҳо диданд, ки ҳар чӣ гуфта шуда буд, воқеият дошт. Онҳо имон оварданд, итоат карданд ва шоҳиди кори аҷиби Худо шуданд.

Чӯпонҳо — на шахсони бонуфус ё барҷаста, балки фурӯтанон буданд. Ин нишон медиҳад, ки Инҷил барои ҳар як инсон аст, ҳатто барои онҳое, ки ҷомеа онҳоро кам арзиш медиҳад. Масеҳ барои ҳамаи халқҳо омад: барои нафратшудагон, радшудагон, беэътиноҳо ва нописандшудагон.

Ба гуфти Уоррен В. Виерсбе: «Бо сабабҳои муайян, чӯпонҳо ҳаққи шаҳодат дар судро надоштанд. Аммо Худо маҳз ҳамин афроди хоксорро интихоб кард, то аввалин шоҳидони ба иҷро расидани пешгӯӣ ва таваллуди Масеҳ бошанд. Фариштагон ҳеч гоҳ файзи Худоро таҷриба накардаанд, бинобар ин онҳо наметавонанд мисли мо шаҳодат диҳанд. Нақл кардани хушхабар дар бораи Наҷотдиҳанда — ӯҳдадории муқаддас ва ҳамзамон имтиёзи бузург аст. Мо, ки имондорем, бояд содиқ бошем».

Бародарон ва хоҳарони гиромӣ, биёед диламонро ба роҳнамоии Худо кушоем ва фаҳмем, ки ҳамаи халқҳо сазовори шунидани хушхабаранд. Биёед дигаронро бо тарозуи арзандагӣ насанҷем — ҳар як дил, ҳар як инсон ба муҳаббати Масеҳ ниёз дорад.

Худовандо, диламро кушо, то биравам ва бубинам. Ба ман итоаткорӣ ато кун, то даъвати Туро пазируфта, муҳаббат ва раҳмати Туро бо дигарон мубодила кунам. Имрӯз ба ман имконият деҳ, ки дар бораи бузургии муҳаббати Ту нақл кунам. Худовандо, барои он чӣ ки аз Каломат меомӯзам, миннатдорам. Мехоҳам чун он чӯпонҳо бошам — ки аз ҳар сухани Ту шод гардида, Туро шӯҳрат медиҳанд.

Луқо 2:21–24 – Итоати Юсуф ва Марям

«Ҳар писари аввалин бояд ба Худо баҳшида шавад» (Луқо 2:23)

Ин порча нишон медиҳад, ки Юсуф ва Марям ба шариати яҳудиён итоат мекарданд. Онҳо пас аз 40 рӯзи покшавӣ — ки тибқи қонун барои зани зоида муқаррар шудааст —

кӯдаки худро хатна карданд. Онҳо ҳамчунин ҳадия ба Худованд оварда, писари худро ба Ӯ тақдис намуданд.

Дар заминаи ин воқеа, чанд савол ба миён меоянд, ки ба фарҳанги имрӯзаи мо низ марбутанд:

Оё имрӯз низ бояд писарони худро хатна кунем?

Оё қонунҳои Китоби Муқаддас барои мо имрӯз низ ҳатмиянд?

21 Баъд аз ҳашт рӯз вақти хатнаи кӯдак фаро расид ва Ӯро Исо номиданд. Ин номро фаришта ҳанӯз пеш аз пайдо шудани Ӯ дар батни модараш дода буд.

22 Ҳамин ки вақти покшавии онҳо, ки мувофиқи шариасти Мусо буд, фаро расид, Юсуфу Марям кӯдакро ба Уршалим оварданд, то ки ба Худованд пешкаш намоянд. 23 Зеро дар шариасти Худованд навишта шудааст: «Ҳар писари аввалин бояд ба Худо бахшида шавад». 24 Онҳо инчунин барои он омаданд, ки аз рӯи шарият як чуфт мусича ва ё ду чӯчаи кабутарро қурбонӣ кунанд.

Аввалан, диққат диҳем, ки дар ояти 21 таъкиди асосӣ ба номгузорӣ ба кӯдак – Исо аст, на ба хатна. Ном «Исо» – Наҷотдиҳанда – маънои амиқ ва мақсадеро мефаҳмонад. Ҳамин ном аст, ки таърихи ӯ ва корашро муайян мекунад. Вақте ки мо Масеҳро пайравӣ мекунем, авлавият ба ном ва шахсияти Ӯ дода мешавад. Мо ба номи Ӯ даъват шудаем, то аз рӯи ин даъват зиндагӣ кунем. Ин маъно дорад, ки мо ба дини қонуннигароёна тааллуқ надорем, балки ба муносибати шахсӣ бо Масеҳ.

Юсуф ва Марям мехостанд фармуदाҳои Худоро иҷро кунанд. Вале таъкиди асосии Луқо на ба хатна, балки ба наҷот равона шудааст.

Дар соли 2007, як гурӯҳи имондорони тоҷик дар Қўрғонтеппа ҷамъ омаданд, то вазъи калисои тоҷиконро баррасӣ кунанд. Яке аз мавзӯҳои баҳс ин буд: Оё имондорон бояд писарони худро хатна кунанд?

Дар робита ба ин, мо воқеаи қолиберо дар Аъмол 16 мебинем: Павлус Тимотиюсро хатна кард. Аммо дар Ғалотиён 2:3–5, ӯ хатна кардани Титусро рад менамояд.

Ин нишон медиҳад, ки Павлус ба масъалаи хатна аз рӯи ҳикмат ва вазъият муносибат мекард.

Дар Румиён 7:6 гуфта шудааст:

«Аммо ҳоло мо аз шарият озод шудаем, зеро барои он чизе, ки моро ба он баста буд, мурдаем. Ва акнун на ба тариқи кӯҳна, яъне бо риояи шарият, балки ба тариқи нав – бо Рӯҳи Қудс – ба Худо хизмат мекунем».

Ин баён мекунад, ки мо дигар зери уҳдадориҳои шарият нестем. Аммо, мисли Павлус, гоҳе амалҳои муайян — аз ҷумла хатна — метавонанд барои робита ва хидмат миёни мардумон фоидаовар бошанд. Ҳамин тавр, мо бояд роҳнамоии Рӯҳи Муқаддасро дар амалҳои худ ҷӯем.

Дар бораи 40 рӯзи покшавӣ чӣ гуфтан мумкин аст?

Ин фурсат, бешубҳа, барои истироҳат ва шифои модар муфид аст. Вале ҳаёти Масеҳ моро аз уҳдадориҳои расмии қонун озод мекунад. Масеҳ дар Луқо 8 занеро шифо

медихад, ки бо бемории доимии хун ранҷ мебурд. Ў бо ин амал нишон дод, ки шифо ва покӣ аз рӯи қонун не, аз рӯи имон ва иродаи Ў сурат мегиранд. Вай на танҳо занро шифо дод, балки бо даст расонданаш вайро пок эълон кард, ки рамзи қудрати Ў бар ҳар гуна нопокист.

Мо мебинем, ки Марям дар оғози ҳаёти Исо бо риояи шариат амал мекунад. Вале ин танҳо як марҳила аст, зеро ҳуди Исо баъдан қонунро ба ҷо меорад ва моро озод месозад.

Парвардигоро, ба ту итоат кунам ва ба роҳи Ту биравам. Имрӯз маро ба тоат ҳидоят кун.

Луқо 2:25–35 – Пешгӯии Шимъун

«Ин Кӯдак барои афтодан ё бархостани бисёре аз исроилиён таъин шудааст. Ў аломате хоҳад буд, ки ба он муҳолифат мекунад». (Луқо 2:34)

Ҳангоми омадани Марям ва Юсуф ба маъбад, ду шаҳодати равшан дар бораи Кӯдаки Масеҳ зоҳир шуд. Шимъун ва Ҳанно — ду шахси содиқ ва мӯъмини Худо буданд, ки маъбадро ҷои зисти ҳаррӯзаи худ карда буданд.

Дар он рӯзҳо, яҳудиён мунтазири омадани Масеҳи ваъдакардаи Худо буданд. Шимъун яке аз он касон буд, ки бо имон интизори иҷрои ин ваъда буд. Рӯҳи Муқаддас ба ӯ ваҳй дода буд, ки ӯ пеш аз марг Масеҳро хоҳад дид.

25 Дар шаҳри Уршалим Шимъун ном марде зиндагӣ мекард, ки худотарсу некукор буд ва замони наҷот ёфтани халқи Исроилро интизор буд. Рӯҳулқудс бо Шимъун буд 26 ва ба Шимъун гуфта буд: «То Масеҳи Худованд, яъне Таъйиншудаи Ўро набинӣ, намемирӣ».

27 Бо роҳнамоии Рӯҳулқудс Шимъун ба маъбади Худо рафт. Худи ҳамон рӯз падару модари Исо ҳам кӯдакро барои иҷро намудани маросими шариат ба он ҷо оварданд.

28 Шимъун кӯдакро ба оғӯш гирифт ва Худоро ҳамду сано хонда гуфт:

29 «Эй Худованд, Ту ваъдаатро иҷро кардӣ. Ман бандаат ҳастам ва акнун аз ин дунё хотирчамъ меравам, 30 зеро чашмонам наҷоти Туро диданд. 31 Ту онро дар ҳузури ҳамаи халқҳо муҳайё кардӣ. 32 Ў нурест, ки Туро ба ғайрияҳудиён ошкор мекунад ва ба халқи Исроилат шуҳрату ҷалол меорад».

33 Падару модари Исо аз чунин суханон дар бораи кӯдак ҳайрон шуданд. 34 Шимъун ба онҳо дуои нек дода, ба Марями модари Исо гуфт: «Ин кӯдак боиси ё афтодан ё бархостани бисёре аз исроилиён таъйин шудааст. Ў аломате аз Худо мешавад, ки бар зидди Ў сухан хоҳанд гуфт, 35 то ки фикрҳои дили бисёриҳо ошкор шавад. Ҷам ҳамчун шамшер дили туро низ пора мекунад». (2:25-35, КМО)

Вақте ки Шимъун кӯдаки Исоро ба оғӯш гирифт, бо рӯҳи пешгӯӣ сухан гуфт. Аввал ӯ эътироф кард, ки наҷоти Худоро дидааст. Сипас эълон намуд, ки ин Кӯдак нуре барои ҳама халқҳо хоҳад буд. Ин суханон башорати муҳиме барои ғайрияҳудиён низ буданд — даъват ба наҷоти умумиҷаҳонӣ.

Аксари яҳудиён дар он замон бо ғайрияҳудиён муомила намекарданд. Аммо ин марди пир пешгӯӣ кард, ки Масеҳ ба ҳаёти онҳо низ нуру наҷот хоҳад овард. Ў ишора кард, ки ҳаёти Масеҳ, марги Ў ва эҳёи Ў сабаби бархостани бисёриҳо хоҳад шуд.

Ин порча сарчашмаи анъанаи бахшидан ва баракат додани кӯдаки навзодро нишон медиҳад. Дар ин ҷо мо ҳузури волидайн ва оғӯш гирифтани кӯдак аз ҷониби Шимъунро мебинем — ки ифодагари нияти онҳо барои ҳидояти фарзанд дар роҳи Худо мебошад.

Пешгӯии дигар ин буд, ки бисёре аз исроилиён дар ин Кӯдак фахр хоҳанд кард. Онҳое ки Ӯро мешиносанд, дар ҳаёт, марг ва эҳёи Масеҳ шараф хоҳанд ёфт.

Имрӯз Кӯдаки Масеҳ дар рӯ ба рӯи мо қарор дорад. Оё Ӯ нури ҳаёти шумост? Оё шумо аз наҷоте, ки Ӯ меорад, шод ва сарфароз ҳастед? Мо Ӯро баракат медиҳем ё рад мекунем?

28 Шимъун кӯдакро ба оғӯш гирифт ва Худоро ҳамду сано хонда гуфт: 29 «Эй Худованд, Ту ваъдаатро иҷро кардӣ. Ман бандаат ҳастам ва акнун аз ин дунё хотирҷамъ меравам, 30 зеро чашмонам наҷоти Туро دیدанд. 31 Ту онро дар ҳузури ҳамаи халқҳо муҳайё кардӣ. 32 Ӯ нурест, ки Туро ба ғайрияҳудиён ошкор мекунад ва ба халқи Исроилат шуҳрату ҷалол меорад». **Луқо 2:28-32, КМО**

Баъдан мо мебинем, ки Шимъун Юсуф ва Марямро баракат медиҳад, вале махсусан ба Марям рӯ меорад. Ӯ ба модар пешгӯӣ мекунад, ки ин Кӯдак бо марги худ дили ӯро ба дард хоҳад овард — дарде, ки танҳо модар метавонад амиқ эҳсос кунад.

Худовандо, бигзор мисли Шимъун наҷоти Туро бубинам ва то охир бо писандии Ту зиндагӣ кунам! Ба ман нишон деҳ, ки чӣ гуна меҳодӣ дар шароити имрӯзаи ман ҷалолӣ Худро зоҳир кунӣ. Имрӯз бо ман суҳан гӯӣ, то роҳнамоии илоҳии Туро фаҳмида, онро иҷро намоям.

Луқо 2:36–40 — Ситоиши Ҳано

«Вай низ дар ҳамон лаҳза пеш омаду Худоро шукр гуфт ва ба ҳамаи онҳое, ки интизори озод шудани Ерусалим буданд, дар бораи ин Кӯдак суҳан ронд.» — Луқо 2:38

Ба назар мерасад, ки дар ин порча Луқо навбат ба навбат шаҳодати мард ва занро меорад. Шаҳодати Ҳано суҳанони Шимъунро тасдиқ мекунад. Ҳано тамоми умри худро ҳамчун бевазан ҷудо карда буд, то дар маъбад ибодат намояд ва ба Худованд хизмат кунад. Ӯ мунтазири омадани Масеҳ — халосии Ерусалим — буд. Ҳано бо рӯза ва дуо пайваста ибодат мекард ва умедворона мунтазири Наҷотдиҳанда монд.

36 Дар маъбади Худо Ҳано ном пайғамбарзана буд, ки падараш Фануил ном дошт. Ӯ аз қабилаи Ошер буд. Ҳано хеле пир шуда буд. Вай баъд аз ба шавҳар баромадан ҳамагӣ ҳафт сол бо ҳамсараш зиндагӣ карда буд. 37 Ин зани ҳаштоду чорсола, ки бева монда буд, ҳеҷ вақт аз маъбади Худо намерафт ва шабу рӯз бо дуову рӯза хизмату ибодат мекард. 38 Вай низ худи ҳамон лаҳза пеш омаду Худоро шукргӯён ба ҳамаи онҳое, ки интизори озод шудани Уршалим буданд, дар бораи ин кӯдак гап зад. (2:36-38)

Вақте ки Исои навзодро дид, бо шукргузори Худоро ситоиш кард ва дар рӯшноии умеди халосии Ерусалим, дар бораи Кӯдак ба дигарон нақл кард.

Солҳои зиёд Исроил бе пайғамбар монда буд, вале пешгӯиҳои Аҳди Қадим пайваста ба омадани Масеҳ ишора мекарданд. Бисёре аз яҳудиён интизори ин ваъда буданд. Ҳано низ аз он ҷумла буд. Ӯ мунтазири халосии Ерусалим ва омадани Масеҳ буд.

Ҳано ҳақиқати 1 Юҳанно 3:3-ро дар амал татбиқ мекард: «Ҳар кӣ аз Ё чунин умед дорад, худро пок нигоҳ медорад, чунон ки Ё пок аст.» Вақте ки мо омадани Худовандро интизорем, бояд ба таври шоиста зиндагӣ кунем. Ҳаёти пок ва хизмат ба Худо роҳи омодагӣ ба омадани Ёст. Ҳано бо садоқат дар маъбад ба Худованд хизмат мекард ва наздикии Ёро ҷустуҷӯ менамуд.

Ту чиро интизорӣ?

Умеди ту дар зиндагӣ чист?

Оё чашм ба роҳи Худованд дӯхтаӣ?

Оё ту мехоҳӣ имрӯз иродаи Ёро иҷро кунӣ?

Дар ояти 38 навишта шудааст: «ва ба ҳамаи онҳое, ки мунтазири халосии Ерусалим буданд, дар бораи Ё сухан ронд.» Ҳано дар бораи он чӣ дид, шаҳодат дод. Ё ин умедро бо дигарон, ки ҳамон умедро доштанд, тақсим кард. Эҳтимол меравад, ки гурӯҳи мардуме буданд, ки мунтазири омадани Масеҳ буданд ва онҳо шабакаи мушоракати имонӣ доштанд.

Дар шабакаи дӯстони худ, имрӯз бо кӣ бояд ин умедро мубодила кунӣ? Масеҳ омад ва ба мо ҳаёт ва умед дод. Ин умедро тақсим кун ва дар бораи он чӣ Масеҳ дар ҳаётат кардааст, шаҳодат деҳ.

Худовандо, бигзор умеди ман мисли Ҳано самимӣ ва зинда бошад. Ба ман имконият бидеҳ, ки имрӯз дар бораи умеди ҳақиқии Ту бо дигарон сухан гӯям. Ба онҳое, ки имрӯз дилашонро ламс мекунам, Ту низ даст расон. Амин.

Луқо 2:41–52 – Ҷустуҷӯи Исо

41 Ҳар сол падару модари Исо барои ҷашн гирифтани иди Наҷот ба Уршалим мерафтанд. 42 Вақте ки Исо дувоздаҳсола шуд, онҳо аз рӯйи урфу одат ба он ҷо рафтанд. 43 Баъд аз он ки рӯзҳои ид ба охир расид, онҳо ба шаҳри худ равона шуданд, вале Исои наврас дар Уршалим монд. Падару модараш аз ин беҳабар буданд. 44 Онҳо гумон доштанд, ки Ё ҳамроҳи дигарон равона аст ва тамоми рӯз сафарашонро давом доданд. Дартар Ёро дар миёни дӯстону хешони худ ҷустуҷӯ карданд 45 ва чун наёфтанд, ба Уршалим барои ҷустуҷӯи баргаштанд. 46 Баъд аз се рӯз Ёро дар маъбади Худо ёфтанд, ки дар байни муаллимони нишаста, суханонашонро гӯш мекард ва ба онҳо савол меод. 47 Ҳамаи шунавандагон аз доноиву ҷавобҳои дар ҳайрат монданд. 48 Падару модараш Ёро дида, ҳайрон шуданд ва Марям аз Ё пурсид: «Писарам, чаро бо мо чунин рафтор кардӣ? Ману падарат саҳт хавотир шуда Туро ҷустуҷӯ кардем». 49 Исо гуфт: «Чаро Маро ҷустуҷӯ кардед? Магар шумо намедонистед, ки Ман бояд дар хонаи Падарам бошам?» 50 Вале онҳо маънои суханони Ёро нафаҳмиданд.

51 Ё бо падару модараш ба Носира баргашт ва ба онҳо иттиҳом мекард. Марям бошад, ҳамаи инро дар дил нигоҳ медошт.

52 Исо дар баробари ба воя расиданиш дар ҳикмат ҳам бузург мешуд ва торафт бештар писандидаи Худову мардум мегашт. (2:41-52, КМО)

Ояти 41 нақл мекунад, ки чӣ гуна волидайнӣ Исо Ёро ба воя мерасониданд. Онҳо ҳамасола ба Ерусалим мерафтанд, тибқи урфу одатҳои динии яҳудиён.

Сафар гурӯҳӣ сурат мегирифт — мисли он ки дар Тоҷикистон як автобуси деҳот мардумро ба бозори ҳафтаина мебарад. Ҳамон одамон ҳамеша ҳамсафар ҳастанд. Ба ҳамин монанд, оилаҳо якҷоя ба зиёрати Ерусалим мерафтанд. Аз ин сабаб, вақте ки онҳо роҳӣ шуданд, набудани Исо дар ибтидо ба Юсуф ва Марям ноаён монд.

Ин сафар ба иди ҳарсолаи Фисҳ рост омад, ки дар он яҳудиён қурбонии барраро ҷашн мегирифтанд — хуне, ки халқи Худоро наҷот дода буд. Исо низ ин одатро дар бузургсолӣ идома дод ва дар ниҳоят дар ҳамин ид маслӯб шуд.

Вақте пас аз се рӯз Исо пайдо гардид, рӯйдодҳои аҷиб ба назар мерасанд. Ӯ на парешон буд, на ҳаросида, балки ба баҳсҳо дар маъбад бо шавқ машғул.

Акнун, агар як тоҷик гум мешуд, чӣ мешуд? Оё касе аз шумо дар байни баҳсу муҳокимаҳои динӣ ёфт мешуд?

Чизи дигари аҷиб он буд, ки Ӯ танҳо гӯш намекард, балки ба муаллимон савол медод. Ӯ ба саволхояшон ҷавоб медод ва ҳозирон, аз ҷумла муаллимон, аз ҷавобҳои ӯ дар ҳайрат мемонданд.

Барои тавонистани чунин ҷавобҳо, Ӯ Каломро хонда ва фаҳмида буд, ва медонист, ки он чӣ гуна ба зиндагӣ алоқаманд аст. Дар ҷавонӣ, Ӯ гӯш мекард, савол медод ва оятҳоро меҷуст, то бифаҳмад, ки Худо чӣ мегӯяд.

Намунаи Ӯ моро водор мекунад, ки на танҳо Каломро бихонем, балки омӯзем ва таҳлил кунем, то он дар ҳаёти мо воқеӣ гардад.

Ҷанбаи сеюм, ки Юсуф ва Марямро ба ҳайрат овард, ҷавоби Исо ба падару модараш буд. Ӯ гуфт: «Чаро Маро ҷустуҷӯ кардед? Магар намедонистед, ки Ман бояд дар хонаи Падарам бошам?» (ояти 49)

Ӯ медонист, ки кист ва ҳадафи Падарашро барои зиндагии хеш дарк мекард. Саволи Ӯ нишон медиҳад, ки ҳамаи мо бояд Худоро ҷустуҷӯ кунем, то Ӯро беҳтар шиносем.

Ҷустуҷӯи ҳақиқӣ аз ҷониби дили пурсишгар оғоз мешавад. Ақлҳое, ки дар ҷустуҷӯянд — Худоро бичӯянд! Ва кӯшиш кунанд, ки Ӯро ҳамчун Падар бишносанд. Зеро ҳатто пеш аз он ки мо Ӯро бичӯем, Ӯ аллакай моро ҷустуҷӯ мекунад.

Суханони аввалини Исо, ки мо дар Инҷил мешунавем, ба муносибати Ӯ бо Падараш ишора доранд. Ӯ Писари маҳбуб аст ва бояд кори Худоро аз хонаи Падар оғоз кунад.

Изҳори он ки Худо Падараш аст, мавзӯест, ки тамоми Аҳди Ҷадидро дарбар мегирад. Муносибати Исо бо Худо — муносибати наздик ва рӯҳонист, ки муҳаббат ва ғамхорӣи Худоро нисбат ба ҷаҳон нишон медиҳад.

Ин муносибат таъкид мекунад, ки омӯзиши Калом бояд дар доираи равобит бо Худо сурат гирад. Мо на танҳо барои доништан меомӯзем, балки барои он ки бифаҳмем, Ӯ кист ва чӣ гуна метавон бо Ӯ робитаи амиқтар дошт.

Оё ту иродаи Худоро барои ҳаётат медонӣ? Ту бояд дар куҷо бошӣ ва чиро омӯзӣ?

Калид дар он аст, ки ҳар рӯз вақти хосе бо Калом гузаронӣ — Худоро бишноӣ ва фаҳмӣ, ки Ӯ чӣ гуна мехоҳад имрӯз бошӣ.

Худовандо, маро шахсе бигардон, ки Каломи Туро дӯст дорад ва дар хонаи Ту лаззат мебарад.

Мавлуди Исо Муборак!

Китоби рангоранг барои кӯдакон дар бораи таваллуди мӯъҷизавии Исо.

Закариё фариштаро дар маъбад мебинад

11 Он вақт фариштаи Худованд ба Закарё зоҳир шуда дар тарафи рости қурбонгоҳ, ки дар он хушбӯйиҳо месӯзониданд, истод. 12 Ҳамин ки Закарё ӯро дид, ҳаросон шуд ва вучудаширо воҳима зер кард. 13 Аммо фаришта ба ӯ гуфт: «Эй Закарё, натарс. Дуоят ба даргоҳи Худо қабул шуд. Ҳамсарат Элишабаъ писаре таваллуд мекунад ва ту ӯро Яҳё ном хоҳӣ гузошт. 14 Шодиву хурсандӣ насибат мегардад ва таваллуди ин кӯдак боиси хушнудии бисёриҳо мешавад, 15 зеро ӯ дар назари Худованд бузург хоҳад шуд. **Луқо 1:11-15а, КМО**

Фаришта ба Марям зоҳир мешавад

Фаришта бошад, ба ӯ гуфт: «Натарс, Марям, зеро ту ба Худо писанд омадӣ. 31 Ту ҳомиладор шуда, писаре таваллуд мекунӣ ва номашро Исо мегузорӣ. 32 Ӯ бузург мегардад ва Писари Худои Таоло хонда мешавад. Худованд Худо тахти аҷдодаш Довудро ба Ӯ медиҳад. 33 Ӯ то абад бар халқи Яъқуб ҳукмронӣ мекунаду подшоҳиаш ҳеҷ гоҳ ба охир намерасад».

34 Марям ба фаришта гуфт: «Ман чӣ тавр ҳомиладор мешавам, ки ҳанӯз духтар ҳастам?» 35 Фаришта ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯҳулқудс вучудатро фаро мегирад ва қудрати Худои Таоло дар ту амал мекунад. Аз ин сабаб он кӯдаке, ки ту таваллуд мекунӣ, муқаддас ва Писари Худо номида хоҳад шуд. 36 Охир ҳеши ту Элишабаъ ҳам, ки ҳарчанд ӯро нозой мешумориданд, дар пиронсолӣ писардор мегардад ва аллақай моҳи шашуми ҳомиладориаш аст. 37 Барои Худо ҳеҷ чизи ғайриимкон нест!» 38 Марям гуфт: «Ман бандаи Худованд ҳастам ва бигзор ҳар чизе, ки гуфтед, иҷро шавад». Сипас, фаришта аз пеши ӯ рафт. **Луқо 1:30-38, КМО**

Марям ба Элизабет ташриф меорад

39 Баъд аз ин Марям бошито ба шаҳре, ки дар кӯҳистони Яҳудия воқеъ буд, равона шуд. 40 Вақте ки ба он ҷо расид, ба хонаи Закарё даромада, бо Элишабаъ салом кард. 41 Чун Элишабаъ саломи Марямро шунид, тифл дар батнаш ба ҷунбиш омад ва Элишабаъ аз Рӯҳулқудс пур шуда, 42 бо овози баланд хитоб намуд: «Ту аз байни ҳамаи занони дунё бештар баракат ёфтай ва он кӯдаке, ки дар батн дорӣ, баракат ёфтааст! 43 Ман кистам, ки модари Хоҷаам ба диданам омадааст? 44 Нигоҳ кун! Ҳамин ки саломи ту ба ғушам расид, аз шодӣ кӯдак дар батнам ба ҷунбиш омад. 45 Хушбахт ҳастӣ ту, ки ба иҷро шудани гуфтаҳои Худованд бовар кардӣ». Луқо

Марям Худоро барои ин мӯъҷиза ҳамду сано мегӯяд

46 Марям гуфт: «Ҷони ман Худовандро ситоиш мекунад 47 ва рӯҳам аз Худои Наҷотдиҳандаам шод аст, 48 чунки Худо ба ман барин канизи ночизаш назар кардааст. Баъд аз ин ҳамаи наслҳо маро хушбахт хоҳанд хонд, 49 зеро Худои Пурқудрат, ки номаш муқаддас аст, бароям корҳои бузурге кардааст. Луқо 1:46-49

Мавлуди Исо

6 Ҳангоме ки онҳо [Юсуф ва Марям] дар Байт-Лаҳм буданд,
вақти таваллуди кӯдак фаро расид. 7 Марям писари
калониашро таваллуд кард ва лӯлапеч намуда, дар охур
хобонд, чунки дар меҳмонхона барои онҳо ҷоё ёфт нашуд.

Луқо 2:6-7

Фаришта ба чӯпонон дар бораи таваллуди Исо нақл мекунад

10 Аммо фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед, ман ба шумо хушбареро овардам, ки тамоми мардум аз он хеле шод мегарданд. 11 Имрӯз барои шумо дар шаҳри шоҳ Довуд Наҷотдиҳандае ба дунё омад, ки Ӯ Масеҳ ва Худованд аст. 12 Ба шумо ҳамин аломат мешавад, ки тифли лӯлапечшударо дар охуре хобондашуда меёбед». Луқо 2:10-12

Фариштаҳои сершумор Худоро ҳамду сано мегӯянд

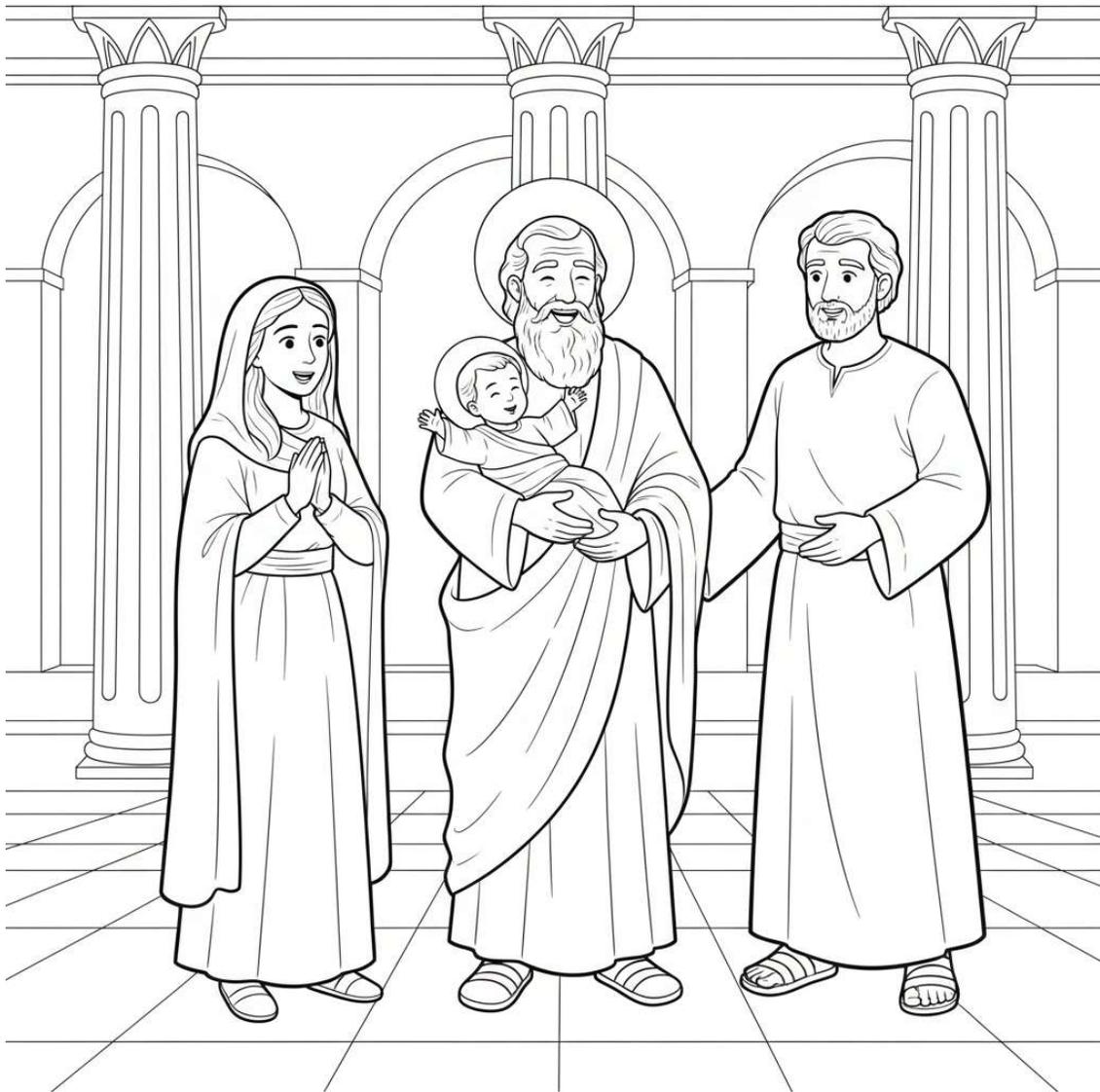
13 Ногаҳон бо он фаришта дар осмон ҳазорҳо фариштагони дигар пайдо шуданд, ки Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:
14 «Бигзор номи Худо дар осмонҳо шуҳрату ҷалол ёбад ва дар рӯи замин дар байни онҳое, ки писандидаи Ӯ ҳастанд, сулҳу осоиштагӣ бошад!» Луқо 2:10-14

Муаррифии Исо дар маъбад

21 Баъд аз ҳашт рӯз вақти хатнаи кӯдак фаро расид ва Ҷро Исо номиданд. Ин номро фаришта ҳанӯз пеш аз пайдо шудани Ӯ дар батни модараш дода буд. 22 Ҳамин ки вақти покшавии онҳо, ки мувофиқи шариати Мусо буд, фаро расид, Юсуфу Марям кӯдакро ба Уршалим оварданд, то ки ба Худованд пешкаш намоянд. 23 Зеро дар шариати Худованд навишта шудааст: «Ҳар писари аввалин бояд ба Худо бахшида шавад». 24 Онҳо инчунин барои он омаданд, ки аз рӯи шариат як ҷуфт мусича ва ё ду ҷӯҷаи кабутарро қурбонӣ кунанд. Луқо 2:21-24

Шимъун дар бораи Исо пешгӯӣ мекунад

28 Шимъун кӯдакро ба оғӯш гирифт ва Худоро ҳамду сано хонда гуфт: 29 «Эй Худованд, Ту ваъдаатро иҷро кардӣ.

Ман бандаат ҳастам ва акнун аз ин дунё хотирчамъ меравам, 30 зеро чашмонам наҷоти Туро диданд. 31 Ту онро дар ҳузури ҳамаи халқҳо муҳайё кардӣ. 32 Ӯ нурест, ки Туро ба ғайрияҳудиён ошкор мекунад ва ба халқи Исроилат шуҳрату ҷалол меорад». Луқо 2:28-32

Анна начоти Худоро дар Исо мебинад

36 Дар маъбади Худо Ҳано ном пайғамбарзана буд, ки падараш Фануил ном дошт. Ӯ аз қабилаи Ошер буд. Ҳано хеле пир шуда буд. Вай баъд аз ба шавҳар баромадан ҳамагӣ ҳафт сол бо ҳамсараш зиндагӣ карда буд. **37** Ин зани ҳаштоду чорсола, ки бева монда буд, ҳеҷ вақт аз маъбади Худо намерафт ва шабу рӯз бо дуову рӯза хизмату ибодат мекард. **38** Вай низ худи ҳамон лаҳза пеш омаду Худоро шукргӯён ба ҳамаи онҳое, ки интизори озод шудани Уршалим буданд, дар бораи ин кӯдак гап зад. Луқо 2:36-38

